الاجوبة الصريحة على شبهات من زعم الاهتمام بالعقيدة

De duidelijke antwoorden op de twijfelachtigheden van degene die claimt belang te hechten aan al-'Aqiedah

Al-Bayaan

1e Editie

الاجوبة الصريحة على من زعم الاهتمام بالعقيدة

De duidelijke antwoorden op de twijfelachtigheden van degene die claimt belang te hechten aan al-'Aqiedah

Het antwoord op een artikel[1] van Facebook-pagina “De Zuivere Aqiedah”

[1] Door CTRL ingedrukt te houden en op “artikel” te klikken, wordt je gebracht naar de volledige artikel die “De Zuivere Aqiedah” heeft geschreven.

Inhoudsopgave

Voorwoord

Alle lof zij Allaah, de Heer der Werelden. Wij prijzen Hem, vragen Hem om hulp, vergeving en leiding en geloven in Hem en vertrouwen op Hem. Wij zoeken toevlucht bij Allaah tegen het kwaad van onszelf en tegen onze slechte daden. Wie door Allaah is geleid, niemand kan hem doen dwalen en wie Allaah tot dwaling brengt, niemand kan hem leiden. En ik getuig dat er geen ware god is dan Allaah. Hij is één en kent geen enkele deelgenoot en ik getuig dat Muhammed Zijn Dienaar en Boodschapper is.

{هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ}

"Hij (Allaah) heeft hem (Muhammed) gestuurd met de Leiding en de ware religie (d.w.z de Islaam) om deze boven alle (andere) religies te laten prevaleren, ook al hebben de polytheïsten hier een afkeer van."[2]

{يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تُقَاتِهِ وَلا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ}

"O jullie die geloven, vrees Allaah, zoals Hij gevreesd dient te worden. En sterf niet, behalve als moslims."[3]

{يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالاً كَثِيراً وَنِسَاءً وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيباً}

"O mensen, vrees jullie Heer die jullie heeft geschapen uit één ziel en daaruit zijn echtgenote heeft geschapen en uit hen beiden heeft Hij vele mannen en vrouwen geschapen. En vrees Allaah aan wie jullie vragen en (verbreek niet de relaties van) de baarmoeders (d.w.z. de bloedverwantschap). Voorzeker, Allaah ziet voortdurend op jullie toe."[4]

{يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَقُولُوا قَوْلاً سَدِيداً، يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ فَازَ فَوْزاً عَظِيماً}

---
[2] Soerah al-Tawbah vers 33
[3] Soerah al-'Imraan vers 102
[4] Soerah al-Nisaa vers 1

"O jullie die geloven, Vrees Allaah en spreek het ware woord. Hij (Allaah) zal jullie goede daden aanvaarden en jullie jullie zonden vergeven. En wie Allaah en Zijn Boodschapper gehoorzaamt: waarlijk, hij heeft een grandioze overwinning behaald."[5]

Voorts:

Een van de zaken die Allaah سبحانه وتعالى verplicht heeft gesteld is het gebieden van het goede en het verbieden van het slechte. Zo zegt Hij سبحانه:

{وَلْتَكُن مِّنكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنكَرِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ}

"Laat er dan onder jullie een groep zijn die naar het goede oproept, het goede gebiedt en het slechte verwerpt, zij zijn degenen die geslaagd zijn."[6]

Ook zegt de Boodschapper van Allaah صلى الله عليه وسلم:

من رأى منكم منكراً فليغيره بيده فإن لم يستطع فبلسانه فإن لم يستطع فبقلبه وذلك أضعف الإيمان

"Wie van jullie iets slechts ziet, laat hem dat (dan) met zijn hand veranderen. Indien hij daar niet toe in staat is, dan met zijn tong. Indien hij daar niet toe in staat is, dan met zijn hart. En dit is de zwakste vorm van het geloof."[7]

Onder het oproepen tot het goede en het gebieden van het slechte behoort het verdedigen van de waarheid en de dragers ervan. Er is dan ook geen twijfel mogelijk dat het verdedigen van de eer van de geleerden, die de boodschap van de waarheid dragen, hiertoe behoort.

De Boodschapper van Allaah ﷺ zegt in een overlevering:

"انصر أخاك ظالما أو مظلوما " ، قيل : يا رسول الله نصرته مظلوما ، فكيف أنصره ظلما؟، قال: تمنعه من الظلم ، فذلك نصرتك إياه

"Steun jouw broeder, zowel de onrechtpleger als degene die onrecht is aangedaan. Er werd (aan hem) gevraagd: Oh Boodschapper van Allaah, de steun aan degene die onrecht is

[5] Soerah al-Ahzaab vers 70
[6] Soerah al-'Imraan vers 105
[7] Saheeh Muslim, Hadith #186

aangedaan (is duidelijk), (maar) hoe moet ik de onrechtpleger steunen? Hij zei: "Je weerhoudt hem van het plegen van onrecht, en dat is jouw steun aan hem."[8]

Deze edele overlevering duidt op het feit dat men verplicht is om degene die onrecht wordt aangedaan te verdedigen. Tegelijkertijd dient men ook de onrechtpleger te helpen door hem te weerhouden van het onrecht dat hij pleegt.

Vandaar dat sommige geleerden het ontkrachten van valsheden die over de geleerden worden verspreid zien als het steunen van degene die onrecht is aangedaan. Het steunen wordt hier gedaan middels het verdedigen van zijn eer en de valsheid die verspreid wordt te weerleggen. Maar ook de onrechtpleger wordt hiermee gesteund door zijn valsheden te verduidelijken opdat Allaah het wellicht een reden zal laten zijn voor het distantiëren van de valsheid waar hij zich op bevindt en berouw te tonen voor zijn daad.

Vandaar dat wij het nodig zagen om deze taak op ons te nemen en de edele geleerde Al-'Allaamah Ahmad bin 'Umar al-Haazimie te verdedigen tegen de valsheden die verspreid zijn in een artikel van een Facebookpagina genaamd "De Zuivere Aqiedah" op 12 april 2016.[9]

Wij hopen hiermee de tevredenheid van onze Heer سبحانه وتعالى te behalen en dat dit een reden zal zijn voor zijn vergeving voor onze tekortkomingen en het binnentreden van Zijn Paradijs. Ook hopen wij dat dit boek een reden zal zijn voor de leiding van de schrijver van het desbetreffende artikel[10] en sommigen die beïnvloed zijn met dezelfde of soortgelijke misvattingen.

En tot Allaah behoort het succes.

وصلى الله على سيدنا محمد وعلى آله وصحبه أجمعين

---

[8] Saheeh al-Bukhari, Hadith #2312
[9] In de bijlage is een kopie toegevoegd van het desbetreffende artikel
[10] In dit boek zal naar de schrijver worden toegewezen met "de criticus" vanwege het geven van (slecht onderbouwende) kritiek op Shaykh Ahmad al-Haazimi

Disclaimer

Hiermee hopen wij u (de lezer) bewust te maken van het feit dat het boek dat u gaat lezen louter bedoeld is als een academische weerlegging op sommige verkeerde conclusies. Wat vermeld wordt in de tekst, wordt theoretisch gezien en ook zo behandeld. Men mag de zaken die hier vermeld staan niet zomaar in praktijk te brengen. Bovendien ontbreekt soms de context van sommige teksten die alleen voor een gedeelte zijn opgenomen vanwege de relevantie ervan. De auteur roept niet op tot welke vorm van geweld dan ook, het nemen van recht in eigen hand of op het toepassen van hetgeen vermeld wordt (in de praktijk).

1. Het antwoord op de inleiding van de criticus

De criticus zei:
"Om te beginnen dienen we te beseffen dat onze religie niet gebonden is aan Hazimi of wie dan ook. Vandaag merk je helaas dat sommige mensen Hazimi zijn uitspraken behandelen alsof het een openbaring is van Allah de Verhevene, zonder enige kritische blik op zijn uitspraken. Wanneer men oprecht opzoek is naar de waarheid, stelt men zich kritisch op."
(einde citatie)

Het antwoord hierop is het volgende:
Het filmpje van een kleine minuut was bedoeld als vrijwaring voor Al-'Allaamah Ahmad bin 'Umar al-Haazimie van een overtuiging die door sommige mensen valselijk aan hem is toegeschreven. Namelijk, de claim dat hij van mening is dat de basis is van iedereen vandaag de dag op deze wereld een ongelovige is totdat wij diegene zijn overtuiging hebben getest en gecheckt. Uit het filmpje blijkt dat de shaykh dit absoluut niet zegt, sterker nog; hij verwerpt dit ten strengste zoals is gebleken. Maar deze criticus dacht, Allah weet waarom, dat dit stuk bedoeld is als "bewijs" dat het aanhangen van dit gedachtegoed zandaqah is.

Deze uitspraak is echter als bewijs aangehaald voor het vrijwaren van de shaykh van iets dat valselijk aan hem wordt toe geschreven. En dus niet als "weerlegging" op deze overtuiging. Als deze criticus oprecht zijn onderzoek verrichtte, was hij (zelf) tot deze conclusie gekomen en had hij deze claim nooit gemaakt die een verstandelijk persoon met inzicht niet zou maken.

2. Het antwoord op de misvatting rondom de woorden van Ibn Taymiyyah

De criticus zei:
"Laten we eerst kijken naar deze "citaat" van Ibn Taymiyah uit het Boek An-Nobowaat vo: 1 blz: 197 [Ik heb waarschijnlijk een andere druk, hij noemde v 2 blz 670, maar dat terzijde].
"ومن الدلائل الشعائر مثل شعائر الاسلام الظاهرة التي تدل على أن الدار دار الاسلام"
[En van de [Sha'aier] bewijzen zijn de Rituelen. Net zoals de waarneembare rituele [Sha'aier] van Islam dat bewijs dat het land, een land van islam is".
De conclusie die al Hazmi uit deze citaat trekt is het volgende;
-Rituelen zijn een teken van Islam vandaag." (einde citatie)

Het antwoord hierop is het volgende:
Allereerst dient opgemerkt te worden dat de zin van Ibn Taymiyyah hier onvolledig is gequote. Het is slechts het begin van een langere tekst waarin hij deze kwestie meer uiteenzet. Op deze wijze komt de bedoeling van Ibn Taymiyyah niet duidelijk naar voren. Allaah weet of de rest van de tekst bewust of onbewust achterwege is gelaten.

Shaykh al-Islaam Ibn Taymiyyah doelde hier duidelijk op het feit dat deze rituelen van de Islaam duiden op het feit dat een land Daar al-Islaam (land van Islaam) is, vanuit het perspectief dat wanneer men een land aantreft waar deze rituelen worden verricht, men op basis van deze rituelen oordeelt dat het een land van Islaam is, totdat het tegendeel bewezen is. En dit is duidelijk uit de context op te maken waar hij het volgende zegt:

ومن الدلائل الشعائر مثل شعائر الاسلام الظاهرة التي تدل على أن الدار دار الاسلام كالأذان والجمع والأعياد وفي الصحيحين عن أنس رضي الله عنه قال كان رسول الله صلى الله عليه و سلم إذا غزا قوما لم يغز حتى يصبح فإن بعدما يصبح هذا لفظ البخاري ولفظ مسلم كان يغير اذا طلع الفجر وكان سمع أذانا أمسك وان لم يسمع أذانا أغار يستمع الاذان فإن سمع أذانا أمسك وإلا أغار فسمع رجلا يقول الله اكبر فقال رسول الله صلى الله عليه و سلم على الفطرة ثم قال أشهد أن لا إله إلا الله فقال خرجت من النار وعن عصام المزني قال كان النبي صلى الله عليه و سلم اذا بعث السرية يقول اذا رأيتم مسجدا أو سمعتم مناديا فلا تقتلوا أحدا رواه أبو داود والترمذي وابن ماجه

"En tot de bewijzen behoren de rituelen zoals de rituelen van de Islaam die waarneembaar zijn en die erop duiden dat het land Daar al-Islaam is, ***zoals de Adhaan (gebedsoproep), de Jumu' (vrijdaggebeden) en de feesten****. Er is (overgeleverd) in As-Sahiehayn (Sahieh al-Bukhaarie en Muslim) van Anas* رضي الله عنه *dat hij zei: "De Boodschapper van Allaah was gewoon om wanneer hij een volk wilde aanvallen, hij niet aanviel totdat het ochtend werd. Als hij vervolgens de Adhaan hoorde weerhield hij zich*

hiervan en als hij geen Adhaan hoorde viel hij daarna binnen nadat de ochtend was aangebroken." Dit is de bewoording van Al-Bukhaarie en de bewoording van Muslim is: "Hij was gewoon om aan te vallen wanneer de zon op kwam zodat hij de Adhaan zou kunnen horen. Wanneer hij de Adhaan hoorde weerhield hij zich en zo niet viel hij aan." Vervolgens hoorde hij een man "Allaahu Akbar" zeggen, dus zei de Boodschapper van Allaah صلى الله عليه وسلم*: "(Hij bevindt zich) op zijn natuurlijke aanleg." Vervolgens zei hij: "Ik getuig dat er geen (ware) aanbedene is naast Allaah," dus zei hij: "Je bent uit het vuur getreden." En het is (overgeleverd) van 'Isaam al-Maznie dat hij zei: "De Profeet* صلى الله عليه وسلم *was gewoon om wanneer hij een bataljon stuurde tegen hen te zeggen: "Wanneer jullie een moskee zien of een oproeper (tot het gebed) horen, dood dan niemand. Overgeleverd door Aboe Daawoed, At-Tirmidhie en Ibn Maajah."*[11]

Het is duidelijk dat Shaykh al-Islaam Ibn Taymiyyah spreekt over het oordeel dat men geeft aan een land dat in beginsel wordt aangezien als Daar al-Kufr wal-Harb, aangezien hij de veldslagen van de Profeet صلى الله عليه وسلم erbij haalt. Het kan dan ook niet zo zijn dat de Profeet صلى الله عليه وسلم deze veldslagen aanging met andere moslimlanden. Hij handelde hierin volgens het principe van Al-Istishaab[12]. Het toepassen van dit principe in dit (specifieke) geval houdt in dat deze landen vanuit basis als Daar al-Kufr werden gezien. Echter wachtte hij tot de ochtend om er zeker van te zijn dat er niet van deze Asl (basisprincipe) afgeweken moest worden indien het volk één van de rituelen van de Islaam openlijk praktiseerde. Dit is het principe van het voorrang geven van de Dhaahir (het waarneembare) op Al-Istishaab, zoals later ook in shaa' Allaah uitgelegd zal worden.

Dit is hetgeen waarover sommige geleerden een consensus hebben overgeleverd. Zo zei Al-'Allaamah at-Tahaanawie al-Hindie al-Hanafie (d. 1158H):

ولا خلاف في أنه يصير دار الحرب دار إسلام بإجراء بعض الأحكام فيها

"Er is geen meningsverschil over het feit dat Daar al-Harb verandert in Daar al-Islaam ***vanwege de uitvoering van enkele wetten*** *daarin."*[13]

Hierover zal later meer verduidelijkt worden in shaa' Allaah.

[11] Kitaab al-Nubuwwaat 2/760-761
[12] Al-Istishaab: het handelen volgens de basis vanwege de afwezigheid van een bewijs dat duidt op het tegengestelde ervan
[13] Kash-shaaf Istalaahaat al-Funoen p. 779

Dit verklaart hetgeen de criticus heeft geschreven nietig toen hij zei:
"Waar had Ibn Taymiyah het dan over?
Hij sprak in die paragraaf over het onderwerp van o.a. [Dal'iel Al Khasdiya] De intentionele bewijsvoering en [Dalal al 3aqliya] Logische te herleiden bewijsvoering. Dus het is geschreven in een bepaalde context. En niet om de facetten van het oordeel van het land te beoordelen.
De context bewijst logisch dat het land van islam rituelen heeft en daaraan wordt herkend. En niet dat rituelen de status van een land bepalen." (einde citatie)

Het feit dat hij het heeft genoemd in een hoofdstuk dat gaat over de vormen van Ad-Dalaa'il (bewijzen) betekent niet dat de inhoud van zijn uitspraak niet refereert naar hetgeen hij als een factor ziet die bepaalt wanneer een land behoort tot Daar al-Islaam. In dit geval (dus) het feit dat er rituelen van de Islaam openlijk worden verricht. Hij ziet het juist als een van de vormen van Ad-Dalaa'il, wat er op duidt dat hij deze zaken als bewijzen (dalaa'il) voor hun Islaam zien.

Er is geen twijfel mogelijk over het feit dat dit bewijsvoering door Shaykh al-Haazimie op zijn plaats is. Aangezien Ibn Taymiyyah deze bewijzen aanhaalt als bewijs voor het feit dat deze rituelen duiden op de Islaam van een land op basis van Adh-Dhaahir (het waarneembare), zonder dat men onderzoek verricht naar de werkelijkheid van het land. En dat is de Sunnah van de Profeet صلى الله عليه وسلم. Namelijk dat wanneer men uiterlijke kenmerken of rituelen van de Islaam tegen komt in een land en de werkelijkheid van het land verder niet kent, men oordeelt over het land als zijnde Daar al-Islaam totdat het tegendeel is bewezen. Zodoende geldt dit principe ook voor individuen en de bewijzen zijn daarvoor in overvloed uit de handeling van de Profeet صلى الله عليه وسلم en zijn metgezellen.

Daarom zei Ibn Rajab al-Hanbalie (736-795H) als uitleg van de voorgaande overleveringen:

ومنها- وهو المقصود بهذا الباب-: أنه - صلى الله عليه وسلم - كان يجعل [الأذان] فرق ما بين دار الكفر ودار الإسلام، فإن سمع مؤذنا [للدار] كحكم ديار الإسلام، فيكف عن دمائهم وأموالهم، وإن لم يسمع أذانا أغار عليهم بعد ما يصبح.
وفي هذا: دليل على أن إقامة الصلاة توجب الحكم بالإسلام؛ فإن الأذان إنما هو دعاء إلى الصلاة، فإذا كان موجبا للحكم بالإسلام، فالصلاة التي هو المقصود الأعظم أولى.
ولا يقال: إنما حكم بإسلامهم بالأذان لما فيه من ذكر الشهادتين؛ لأن الصلاة تتضمن ذلك- أيضا-، فإذا رأينا من ظاهره يصلي- ولا سيما في دار الحرب أو دار لم يعلم أنها دار إسلام- حكمنا بإسلامه لذلك. وهو قول كثير من العلماء، وهو ظاهر مذهب أحمد

"En tot de profijten (van de hadieth) behoort, wat de bedoeling is van dit hoofdstuk: Dat hij صلى الله عليه وسلم gewoon was om de Adhaan te stellen als verschil tussen Daar al-Kufr en Daar al-Islaam. Als hij de Mu'adh-dhin (van het desbetreffende land) hoorde zoals in Daar al-Islaam, weerhield hij zich van hun bloed en bezittingen en als hij geen Adhaan hoorde viel hij hen aan nadat het ochtend was.

En hierin zit een bewijs dat het verrichten van het gebed het oordeel met Islaam bewerkstelligt*, want de Adhaan is slechts een oproep naar het gebed en wanneer dit het oordeel van Islaam bewerkstelligt dan heeft het gebed dat het grootste doel is (van de oproep) voorrang. En er wordt ook niet gezegd: "Er is slechts geoordeeld over hen met Islaam wegens de Adhaan omdat de getuigenis zich erin bevindt, want het gebed houdt dat ook in.* ***Wanneer wij iemand zien waarvan het uiterlijk is dat hij bidt, en met name in Daar al-Harb of in een land waarvan het niet bekend is dat het Daar al-Islaam is, wordt daarmee over hem geoordeeld met Islaam.*** *Dit is de uitspraak van vele geleerden en dit is de dhaahir van de Madh-hab van Ahmad."*[14]

Dit is het bewijs dat men vanuit basis oordeelt over een persoon met Islaam wanneer hij met rituelen en tekenen komt die duiden op zijn Islaam, zoals dat met landen ook het geval is.

Dit is tevens een tekst die Shaykh al-Haazimie erbij heeft gehaald als argumentatie van zijn standpunt in les 4 van de uitleg van Al-Misbaah Adh-Dhalaam, naast vele andere uitspraken die betrekking hebben tot dit onderwerp. Zodoende is de argumentatie van Shaykh al-Haazimie op z'n plaats.

Dat is tevens de Dhaahir van de uitspraak van Al-'Allaamah 'Abdul-Latief aali ash-Shaykh (1225-1293H) in Al-Misbaah, daar hij zei:

وما رأيت شيخ الإسلام أطلق على بلد من بلاد المنتسبين إلى الإسلام إنها بلد كفر، ولكنه قرر أن دعاء الصالحين وعبادتهم بالاستعانة والاستغاثة والذبح والنذر والتوكل، على أنهم وسائط بين العباد وبين الله في الحاجات والمهمات، هو دين المشركين وفعل الجاهلية الضالين من الأميين والكتابيين، فظنَّ هذا أن لازم قوله أنه يحكم على هذه البلاد أنها بلاد كفر، وهذا ليس بلازم، ولو لزم، فلازم المذهب ليس بمذهب، ونحن نطالب الناقل بتصحيح نقله.
نعم؛ ذكر الحنابلة و غيرهم أن البلدة التي تجرى عليها أحكام الكفر، ولا تظهر فيها أحكام الإسلام بلدة كفر؛ وما ظهر فيها هذا وهذا فقد أفتى فيها شيخ الإسلام ابن تيمية بأنه يراعى فيها الجانبان فلا تعطى حكم الإسلام من كل وجه، ولا حكم الكفر من كل وجه، كما نقله عنه ابن مفلح وغيره

[14] Fath al-Baari Sharh Saheeh al-Bukhari 5/232-233

*"**En ik heb niet gezien dat Shaykh al-Islaam (Muhammad bin 'Abdil-Wahhaab) een land onder de landen van degenen die zich toeschrijven aan de Islaam "Balad Kufr" (land van kufr) noemt**. Maar hij heeft vastgesteld dat het aanroepen van vromen en het aanbidden van hen door middel van Al-Isti'aanah, Al-Istighaathah, Ad-Dhabh, An-Nadhr, At-Tawakkul door te stellen dat zij bemiddelaars zijn tussen de dienaren en tussen Allaah in Al-Hajaat en Al-Muhimaat, het geloof van de polytheïsten is en de daad van de dwalende Jaahiliyyah onder de ongeletterden en lieden van het schrift. Dus deze persoon ('Uthmaan bin Mansoer, voor wie het boek is geschreven) dacht dat de implicatie van zijn uitspraak was dat hij oordeelt over deze landen dat ze landen van Kufr zijn en dat is geen implicatie hiervan. En ook al impliceert het dit, dan is de implicatie van een uitspraak niet de uitspraak zelf. En wij vragen degene die dit citeert om zijn citatie te corrigeren.*
*Het klopt dat de Hanaabilah en anderen hebben gezegd dat het land waar de regelgeving van Kufr toegepast wordt en de regelgeving van de Islaam niet gezien wordt als een land van Kufr wordt beschouwd. En waar beide zaken in voor komen, **daar heeft Shaykh al-Islaam Ibn Taymiyyah over geoordeeld dat er rekening wordt gehouden met beide kanten waardoor het niet het oordeel van de Islaam krijgt vanuit ieder opzicht en niet het oordeel van Kufr vanuit ieder opzicht**, zoals van hem is overgeleverd door Ibn Muflih en anderen."*[15]

En hieruit kunnen we halen dat:
1. Shaykh al-Islaam Muhammad bin 'Abdil-Wahhaab nooit over alle landen die zich toeschrijven aan de Islaam (of er nou over hen kan geoordeeld worden met Al-Islaam Al-Haqieqie of niet) heeft geoordeeld met Kufr zoals we dat wel terug zien bij de groep waar de criticus toe behoort. Ook al was Shirk in zijn tijd net zo wijd verspreid, of misschien nog wel meer verspreid dan vandaag der dag. Het zorgde er niet voor dat de shaykh standpunten innam die aan ons wordt gepresenteerd door deze criticus.

2. Het zeggen dat bepaalde daden Shirk zijn die een persoon uit het geloof doen treden en een persoon mushrik maken, houdt niet per definitie in dat bij het verspreiden van deze vorm van Shirk in een land, het land Daar al-Kufr wordt. Dit is een valse implicatie zoals Shaykh 'Abdul-Latief uitlegt.

[15] Misbaah Adh-Dhalaam p.22

3. Het oordelen over een land met Kufr impliceert niet dat de inwoners ervan kuffaar zijn, noch impliceert het feit dat de inwoners kuffaar zijn op de claim dat het land een land van Kufr is. En dit is een kwestie die conform verstandelijk en tekstueel bewijs is.

4. Het land waar het oordeel van de Islaam wordt toegepast is het land van Islaam en het land waar het oordeel van de Islaam niet wordt toegepast is een land van Kufr.

5. Het land waar beide oordelen in voorkomen daarvoor heeft Shaykh al-Islaam Ibn Taymiyyah een derde categorie gemaakt dat van beide oordelen wat krijgt, zoals dat bekend is in zijn fatwa over Al-Maaridien. Wat op zich duidt op het feit dat deze kwestie een zaak van ijtihaad is, waarover de geleerden verschillen. En als het een zaak van ijdtihaad is betekent dit dat men dit niet als basisstelregel kan stellen in het oordelen over mensen met dwaling of zelfs Kufr op basis van het afwijken van het resultaat waartoe **een geleerde** is gekomen (en geen onwetenden die een paar boekjes hebben gelezen en zichzelf tot leiders van de ummah hebben aangesteld). Meer verduidelijking hierover zal in shaa' Allaah volgen.

6. De implicatie van de uitspraak is niet gelijk aan de uitspraak zelf. Men mag niet implicaties toekennen aan iemand zonder duidelijke bewijzen. Hierover zal ook meer uitleg volgen in shaa' Allaah.

3. Het antwoord op de kwestie betreffende het oordeel over landen

Vervolgens zei de criticus:
"Er is een consensus, ja een consensus (!) dat wanneer Shirk openlijk wordt gepleegd en de Sharia wordt verwaarloost en niet toegepast, dat het land onmogelijk een land van Islam kan zijn" (einde citatie)

Het antwoord hierop is het volgende:
De criticus claimt dat er een consensus bestaat dat een land waarin Shirk openlijk wordt gepleegd en waar de Sharie'ah niet wordt toegepast een land van Kufr is. Dit is een onjuiste conclusie vanwege het volgende:

1. Het feit dat de verdeling van landen en hetgeen waar het van afhangt een zaak van ijdtihaad is (en zeker niet behoort tot de basis van het geloof of iets wat noodzakelijkerwijs bekend is van het geloof). Het grootste bewijs hiervoor is het feit dat Shaykh al-Islaam Ibn Taymiyyah aan de stad Maaridien een derde naam heeft gegeven welke zich bevindt tussen Daar al-Kufr en Daar al-Islaam, namelijk Daar al-Murakkab.

Deze khilaaf is door meerder geleerden overgeleverd, waaronder Imaam 'Abdul-'Aziz bin Muhammad bin Sa'oed (d. 1803H) in Ad-Durar. Hij zei o.a. het volgende in een lange brief van hem:

واما البلد التي يحكم عليها بأنها بلد كفر ، فقال ابن مفلح : وكل دار غلب عليها أحكام المسلمين فدار إسلام ، وأن غلب عليها أحكام الكفر فدار كفر ، ولا دار غيرهما ، وقال الشيخ تقي الدين ـ يعني ابن تيميه ـ وسئل عن ماردين هل هي دار حرب أم دار إسلام فقال هي مركبة فيها المعنيان ، ليست بمنزلة دار الإسلام التي تجري فيها أحكام الإسلام لكون جنودها مسلمين ، ولا بمنزلة دار الحرب التي أهلها كفار ، بل هي قسم ثالث ، يعامل المسلم فيها بما يستحقه ويعامل الخارج من شريعة الإسلام بما يستحقه والأولى هو الذي ذكره القاضي والأصحاب

"Maar wat betreft het land waarover wordt geoordeeld dat het een land van Kufr is, daarover zei Ibn Muflih: "Elk land waar de wetten van de moslims overheersend zijn is Daar Islaam en als de wetten van Kufr overheersend zijn dan is het Daar Kufr en er bestaat hierbuiten geen andere Daar." ***En Shaykh Taqiyyud-dien (Ibn Taymiyyah) zei toen hij werd gevraagd over Maaridien of het Daar Harb is of Daar Islaam: "Het is Murakabbah"*** *(oftewel een mix van beiden) waar beide betekenissen in voor komen. Het is niet op het niveau van Daar al-Islaam waar de wetten van de Islaam geïmplementeerd worden vanwege het feit dat het leger moslims zijn en ook niet Daar al-Harb waarvan de*

inwoners kuffaar zijn. ***Het is dus een derde soort waarin de moslim wordt behandeld naar gelang hetgeen hij verdient en degene die buiten de wetgeving van de Islaam treedt wordt behandeld volgens hetgeen hij verdient.*** *Hetgeen voorrang heeft is wat genoemd is door Al-Qaadie (Aboe Ya'laa) en Al-Ashaab (oftewel de Hanaabilah)."*[16]

Dit is een duidelijke tekst waaruit blijkt dat er wel degelijk een vorm van khilaaf is gekomen over dit onderwerp en dat het een Khilaaf Haqieqie (werkelijke meningsverschil) is en niet een Khilaaf Lafdhi (verschil in bewoording waarbij de inhoud overeenkomt). Dit omdat de twee uitspraken van elkaar verschillen in de basis van dit oordeel, naast het feit dat het een geheel nieuwe categorie is. En het is duidelijk van de Madh-hab van Shaykh al-Islaam Ibn Taymiyyah dat hij het oordeel over het land koppelt aan de inwoners ervan, niet slechts vanuit het perspectief van regeren, maar ook vanuit het perspectief van inwonerschap (zoals later nog beter zal blijken). Vandaar dat Imaam 'Abdul-'Aziez hier voorrang geeft van de ene mening boven de ander en niet het standpunt volledig verwerpt.

2. Het feit dat een groep onder de Shaafi'iyyah van mening is dat een land dat eenmaal een land van Islaam was nooit meer kan gezien worden als Daar al-Kufr, zolang de bewoners ervan moslims zijn. Deze zaak is overgeleverd van sommige grote Shaafi'iyyah zoals Ar-Raafi'ie en is genoemd door onder andere Ar-Ramlie, An-Nawawie, Ibn Hajr en anderen.

Imaam an-Nawawie (631-676H) zegt in zijn Rawdah:

الحال الأول : دار الإسلام وهي ثلاثة أضرب

"De eerste situatie: Daar al-Islaam en dat zijn drie soorten.."

Vervolgens noemt hij de soorten op totdat hij komt bij zijn uitspraak:

الثالث : دار كان المسلمون يسكنونها ثم جلوا عنها وغلب عليها الكفار

"De derde (soort): Het land waar moslims in woonden, vervolgens eruit werden gedreven en de ongelovigen het overnamen."[17]

[16] Al-Durrar al-Saniyyah 9/248
[17] Rawdah al-Talibeen 5/433

Deze mening houdt niet in dat sommige regels die betrekking hebben tot de landen van Kufr niet gelden voor deze landen. Meer uitleg hierover zal volgen.

3. Het feit dat een groep onder Al-Maalikiyyah van mening was dat een land dat overgenomen wordt door ongelovigen Daar al-Islaam blijft zolang moslims daar verblijven en zij de islamitische rituelen of een gedeelte ervan uitvoeren.

Daarom zei Al-'Allaamah Ad-Dasoeqie (d. 1230H):

لأن بلاد الإسلام لا تصير دار حرب بمجرد استيلائهم عليها بل حتى تنقطع إقامة شعائر الإسلام عنها ، وأما ما دامت شعائر الإسلام أو غالبها قائمة فيها فلا تصير دار حرب

"Omdat het land van Islaam geen Daar Harb wordt door slechts de verovering ervan door hen (de ongelovigen), behalve als de rituelen van de Islaam worden stop gezet. ***Maar zolang de rituelen van de Islaam of de meeste ervan daar worden uitgevoerd wordt het geen Daar Harb."***[18]

Een soortgelijke is ook de mening van sommige Hanafiyyah zoals is gekomen in "Radd Al-Muhtaar 'Alaa Ad-Durr Al-Mukhtaar":

قوله (بإجراء أحكام أهل الشرك) أي على الاشتهار وأن لا يحكم فيها بحكم أهل الإسلام، وظاهره أنه لو أجريت أحكام المسلمين، وأحكام أهل الشرك لا تكون دار حرب

"(En zijn uitspraak: door de implementatie van de wetten van de polytheïsten) Oftewel vanwege de verspreiding ervan en dat er niet wordt geoordeeld met de wetten van Ahlul-Islaam. ***En de Dhaahir ervan is dat wanneer de wetten van moslims en wetten van polytheïsten uitgevoerd worden, het land geen Daar Harb is."***[19]

4. De uitspraken van sommige A'immatu Ad-Da'wah An-Najdiyyah die in tegenstrijd zijn met deze claim, zoals de uitspraak van Al-'Allaamah 'Abdul-Latief in Al-Misbaah en de uitspraak van Imaam Ibn Sa'oed welke genoemd is bij punt 1. Maar wat nog duidelijker naar voren komt ter bevestiging hiervan en neigt naar de uitspraak van Shaykh al-Islaam Ibn Taymiyyah in dit hoofdstuk is hetgeen genoemd is door Al-'Allaamah Abaa Butayn (1194-1282H) in een fatwa waarvan de tekst het volgende is:

[18] Haashiyah ad-Dasoeqi 2/188
[19] Radd al-Muhtaar 'ala ad-Durr al-Mukhtaar 6/288

سئل عن البلدة يكون فيها شيء من مشاهد الشرك، والشرك فيها ظاهر، مع كونهم يشهدون الشهادتين، مع عدم القيام بحقيقتها، ويؤذنون، ويصلون الجمعة والجماعة، مع التقصير في ذلك، هل تسمى دار كفر، أو دار إسلام؟.

فأجاب:

فهذه المسألة: يؤخذ جوابها مما ذكره الفقهاء، في بلدة ((كل أهلها)) يهود، أو نصارى، أنهم إذا بذلوا الجزية، صارت بلادهم بلاد إسلام; وتسمى دار إسلام.

فإذا كان أهل بلدة نصارى، يقولون في المسيح أنه الله، أو ابن الله، أو ثالث ثلاثة، أنهم إذا بذلوا الجزية سميت بلادهم بلاد إسلام، فبالأولى -فيما أرى- أن البلاد التي سألتم عنها، وذكرتم حال أهلها، أولى بهذا الاسم، ومع هذا يقاتلون لإزالة مشاهد الشرك، والإقرار بالتوحيد والعمل به

"Hij (Abaa Butayn) werd gevraagd over het land waarin sommige plaatsen van Shirk te vinden zijn en waar Shirk openbaar (dhaahir) is, ondanks het feit dat ze getuigen middels de getuigenis (van de Islaam) zonder te komen met de werkelijkheid ervan, terwijl zij de Adhaan verrichten, Al-Jumu'ah en Al-Jamaa'ah bidden maar ook daarin gebrekkig zijn. Wordt dit Daar Kufr of Daar Islaam genoemd?
Hij antwoordde: Het antwoord over deze kwestie wordt ontrokken uit hetgeen de fuqahaa' hebben genoemd over het land waar de gehele bevolking joden of christenen zijn, dat wanneer zij de jizyah betalen het land een land van Islaam wordt en Daar Islaam wordt genoemd.
Als dat het geval is met het land van de christenen die zeggen over de Masieh dat hij Allaah is of de zoon van Allaah of de derde van de drie (drie eenheid), dat wanneer zij de jizyah betalen hun land een land van Islaam wordt, ***dan heeft het naar mijn mening voorrang, dat het land waar jullie over hebben gevraagd en de situatie van haar inwoners hebben medegedeeld zo wordt genoemd.*** *En ondanks dit worden ze bestreden vanwege het weghalen van de plaatsen van Shirk, de bevestiging van de Tawhied en het handelen ernaar."*[20]

[20] Al-Durrar al-Saniyyah 9/254-255

Ook zegt hij in Ad-Durar:

فهؤلاء الأعداء الذين استولوا على نجد وأهلها، من حكمنا بكفره منهم، فحكمه حكم المرتدين، لا الأصليين، لأن دارهم دار إسلام، وحكم الإسلام غالب عليها; وإن كان الشرك موجودا فيهم كثيرا، فهذا الذي نراه ونعتقده، والله أعلم

*"Deze vijanden die de macht hebben overgenomen over Najd en haar volk, waar wij over hebben geoordeeld met hun ongeloof, **daarvan is hun oordeel het oordeel van Al-Murtaddien (afvalligen) en niet Al-As̱liyyien (degenen die van oorsprong ongelovig zijn), want hun land is Daar al-Islaam en het oordeel van de Islaam is er dominant over, ook al is er veel Shirk aanwezig onder hen.**"*[21]

Zodoende heeft hij als richtlijn de dominantie van de Islaam ten aanzien van Shirk gesteld, al is het verspreid en in grote hoeveelheid aanwezig.

En dit is precies de uitspraak van Ibn Taymiyyah die eerder is uitgelegd. Daarom leverde Shaykh Isẖaaq aali ash-Shaykh (1276-1319H) een gedeelte van deze woorden over en zei:

وما حكاه ابن مفلح، عن الشيخ تقي الدين: أن البلدة التي تظهر فيها أحكام الكفر وأحكام الإسلام، لا تعطى حكم الإسلام من كل وجه، ولا حكم الكفر من كل وجه؛ وهو الذي عنى الشيخ عبد الله بن عبد الرحمن أبا بطين.

***"En wat is overgeleverd door Ibn Mufliẖ over Shaykh Taqiyyud-dien (Ibn Taymiyyah):** ((Het land waar de wetten van Kufr en de wetten van Islaam aanwezig zijn krijgt niet het oordeel van Islaam van elk perspectief en ook niet het oordeel van Kufr van elk perspectief.)) **En dat is hetgeen Shaykh 'Abdullaah bin 'Abdir-Raẖmaan Abaa Buṯayn bedoelde.**"*[22]

De uitspraken van de geleerden in deze kwestie zijn er teveel om nu op te noemen. Maar de voorgaande punten moeten voldoende zijn ter verduidelijking van de valsheid van de claim van deze criticus.

[21] Al-Durrar al-Saniyyah 6/401
[22] Al-Durrar al-Saniyyah 12/397

4. Het antwoord op een misplaatst citaat van Imaam al-Kaasaanie (d. 587H)

De criticus haalde de volgende uitspraak erbij om zijn eerdere claim van consensus te bevestigen:
"Imam Al Kassani zegt; Er is geen MENINGSVERSCHIL onder onze metgezellen [geleerde uit zijn tijd] dat een land van ongeloof PAS een land van Islam wordt nadat Islamitische regelgeving bekend erin zijn. [geïmplementeerd]" (einde citatie)

Het antwoord hierop is het volgende:
1) De criticus wilde bewijzen dat er een consensus is bij de geleerden over zijn volgende claim; ((dat wanneer Shirk openlijk wordt gepleegd en de Sharia wordt verwaarloost en niet toegepast, dat het land onmogelijk een land van Islam kan zijn)). Dit citaat is misplaatst vanwege het volgende:
- Dit stuk gaat over hoe een land van Kufr verandert in een land van Islaam en niet dat een land geen Daar al-Islaam kan zijn wanneer Shirk openlijk gepleegd wordt en de Shari'ah niet wordt toegepast. Dit onderwerp is al eerder besproken en de meningen van geleerden daarover zijn uiteengezet. Het gaat dus duidelijk over de transformatie van Daar al-Kufr naar Daar al-Islaam, wat een ander onderwerp is (al heeft dit met elkaar te maken).

Hij (Al-Kaasaanie) zegt namelijk daarna gelijk:

لا خلاف بين أصحابنا في أن دار الكفر تصير دار إسلام بظهور أحكام الإسلام فيها واختلفوا في دار الإسلام ، إنها بماذا تصير دار الكفر؟

"Er is geen meningsverschil tussen onze Ashaab (Hanafi geleerden) dat Daar al-Kufr Daar al-Islaam wordt bij het openlijk plaatsvinden van de islamitische wetten daarin en zij verschilden over Daar al-Islaam, hoe deze Daar al-Kufr wordt."[23]

Dit laat duidelijk zien waar het hier om gaat, namelijk dat dit citaat uit de context is gerukt en niet als een argument kan gelden voor de uitspraak van de criticus.

[23] Badaa-i'u As-Sanaa-i' Fi Tartieb Ash-Sharaa-I'I 7/130

- Dit citaat bevestigt zelfs de woorden die Al-Haazimie van Ibn Taymiyyah overleverde, namelijk dat wanneer het in een land te zien is dat bepaalde wetten van de Islaam worden toegepast het wordt gezien als land van Islaam tot het tegendeel is bewezen. Daarom is het gekomen in het Hanafi Fiqh boek "Radd Al-Muhtaar 'Alaa Ad-Durr Al-Mukhtaar":

(ودار الحرب تصير دار الإسلام بإجراء أحكام أهل الإسلام فيها) كجمعة وعيد

"En Daar al-Harb wordt Daar al-Islaam wanneer de wetten van de moslims erin worden uitgevoerd) zoals Jumu'ah en 'Ied."[24]

- De consensus die is overgeleverd is een consensus bij de geleerden van de Hanafi Madh-hab en niet een algemene consensus zoals bij het volgende punt zal worden uitgelegd.

2) Het is genoeg om de onkunde van deze criticus weer te geven door het feit dat hij de woorden van geleerden uitlegt op basis van onwetendheid. Hij heeft namelijk "onze metgezellen" uitgelegd als "geleerde uit zijn tijd". Zonder twijfel dat dit grootste onwetendheid is waar een persoon die de geur van de boeken van fiqh heeft geroken niet in zou vervallen, en dat vanwege het volgende:
1. Het boek is een boek van Hanafi Fiqh dat niet is bedoeld als vergelijkende fiqh, waarbij de Madhaahib in algemene zin worden besproken zoals dat bijvoorbeeld voorkomt in Al-Mughnie (hoewel hij soms andere meningen noemt, is dat niet de basis).
2. Iedere persoon die maar een paar hoofdstukjes zou hebben gelezen uit dit boek zou op de hoogte zijn van het feit dat wanneer Al-Kaasaanie spreekt over "Al-Ashaab" hij daarmee de geleerden van de Hanafi Madh-hab bedoelt.
3. Degene die interesse heeft kan terug keren naar de context, wat duidelijk maakt dat hij de meningen van Aboe Haniefah en zijn studenten zoals Aboe Yoesuf en Muhammad bin Hassan ash-Shaybaanie aanhaalt en aangeeft waarin ze overeenkomen en verschillen.

Moge Allaah ons weerhouden van het spreken uit onwetendheid en het bewust of onbewust misleiden van mensen, Wallaahu-l-Musta'aan.

[24] Radd al-Muhtaar 'ala Ad-Durr al-Mukhtaar 6/289

5. Een kort antwoord op een retorische vraag

De criticus zei vervolgens:
"Welke Islamitische regelgeving is vandaag geïmplementeerd ? En zou Ibn Taymiyah bijvoorbeeld Turkije of Iran beschouwen als Daru Islam?!" (einde citatie)

Het antwoord hierop is het volgende:
De woorden van de geleerden betreffende de voorwaarde voor de implementatie van de wetten van de Islaam zijn vooraf gegaan en verduidelijkt. Ook de mening van Ibn Taymiyyah over dit onderwerp is naar voren gekomen.

Maar wat betreft de vraag van de criticus of Ibn Taymiyyah deze landen zou beschouwen als Daar al-Islaam, dan is dit een retorische vraag waar geen argument in te vinden is. Dit omdat Shaykh al-Haazimie, in dezelfde les, verduidelijkt dat hijzelf de mening aanhangt dat elk land dat niet regeert met de Sharie'ah een land van Kufr is. Hij maakt ook duidelijk dat zelfs degenen die deze landen hebben gezien als Daar al-Islaam, niet de consensus tegen gaan dat degenen die de Sharie'ah weg haalt of een andere wetgeving implementeert een ongelovige is. Hij legt uit dat er geen sprake is van een volledige onlosmakelijke relatie (talaazum) tussen: (1) De leider, (2) de wetgeving waarmee geregeerd wordt en (3) het volk waarover geregeerd wordt.

De geleerden die deze mening aanhouden hebben namelijk bij de benaming van dit land gekeken naar de inwoners ervan en de toepassing van enkele wetten en het toepassen van enkele rituelen van de Islaam en hebben zich vastgehouden aan bepaalde bewijzen uit de Qur'aan en de Sunnah om aan te tonen dat deze zaken voldoende zijn voor het oordelen over een land als zijnde Daar al-Islaam.

Het feit dat er geen sprake is van talaazum tussen deze zaken is terug te vinden in de woorden van Imaam Muhammad bin 'Abdil-Wahhaab toen hij het verhaal van Banoe 'Ubayd en Al-Baatiniyyah aanhaalde waarin hij zei:

قال الإمام محمد بن عبد الوهاب: قصة بني عبيد القداح، فإنهم ظهروا على رأس المائة الثالثة، فادعى عبيد الله أنه من آل علي، من ذرية فاطمة، وتزيا بزي الطاعة والجهاد في سبيل الله، فتبعه أقوام من أهل المغرب؛ وصار له دولة كبيرة في المغرب، ولأولاده من بعده، ثم ملكوا مصر والشام، وأظهروا شرائع الإسلام، وإقامة الجمعة والجماعة، ونصبوا القضاة والمفتين لكن أظهروا أشياء من الشرك، ومخالفة الشرع، وظهر منهم ما يدل على نفاقهم ; فأجمع أهل العلم على أنهم كفار، وأن دارهم دار حرب، مع إظهارهم شعائر الإسلام وشرائعه. وفي مصر من العلماء والعباد ناس كثير، وأكثر أهل مصر لم يدخل معهم فيما أحدثوه، ومع ذلك أجمع العلماء على ما ذكرنا

"Het verhaal van Banie 'Ubayd al-Qaddaah. Zij verschenen in het begin van de derde eeuw. 'Ubaydullaah claimde dat hij behoorde tot de familie van 'Alie en tot de nakomelingen van Faatimah en trok het jasje van gehoorzaamheid aan en streed op het pad van Allaah. Vervolgens werd hij gevolgd door stammen van Ahlul-Maghrib. Zij kregen een grote staat in Al-Maghrib en zijn kinderen na hem namen Egypte en Levant over. Zij pleegden openlijk islamitische rituelen; het vrijdaggebed en het gezamenlijke gebed en zij stelden rechters en mufti's aan. Maar zij pleegden ook openlijk Shirk en zij handelden in tegenstrijd met de Shar'. En zij verrichtten handelingen die duidden op hun nifaaq. De geleerden werden het eens over het feit dat zij ongelovigen waren en dat hun land Daar Harb is, ondanks het feit dat zij de rituelen en wetten van de Islaam lieten zien. ***In Egypte waren er veel geleerden en asceten, (sterker nog) de meerderheid van het volk van Egypte trad niet in hetgeen zij hadden geïnnoveerd. Ondanks dit waren de geleerden het eens over wat wij net zeiden.****"*[25]

Zodoende zien we dat de criticus zijn artikel heeft volgegooid met misplaatste citaten, irrelevante informatie, non-argumenten en stromannen waarmee hij het standpunt van de tegenstanders anders wil projecteren dan dat het in werkelijkheid is.

[25] Al-Durrar al-Saniyyah 9/393

6. Het antwoord op een misplaatst citaat van Imaam Ibn Qudaamah al-Maqdisie

De criticus zei:
"Ibn Qudama in Mughni: En wanneer de inwoners van een land afvallig worden en hun [afvalligheid] regelgeving geïmplementeerd wordt, wordt het land beoordeeld als dar al harb [oorlog/ongeloof] in het buit nemen van hun bezitting en het nemen van hun kinderen na afvalligheid en de Imam dient hen te bestrijden, want Abu Bakr (!) as Siddiq bevocht de afvalligers met groep metgezellen.

Waren de afvalligers wegens Zakaah niet biddende en vastende mensen die La Ilaha ila Allah uitspraken?! Als rituelen voldoende waren, dan zouden ze leven in een Islamitische land en niet in een afvallig land? Vergelijk wat ze deden met wat ze vandaag doen..." (einde citatie)

Het antwoord hierop is het volgende:
Het is belangrijk dat wanneer een persoon een geleerde citeert ter argumentatie van zijn standpunt, hij op de hoogte is van de mening die deze geleerde hanteert in het onderwerp waar men over spreekt. Zodoende heeft deze pagina (De Zuivere Aqiedah) eerder citaten van Ibn Qudaamah uit de context gerukt (bewust of onbewust), zoals later zal blijken.

Degene die de mening van Ibn Qudaamah kent, weet dat het niet mogelijk is om te claimen dat Ibn Qudaamah met zijn woorden degenen die zichzelf hebben onthouden van het betalen van Zakaah bedoelt wanneer hij spreekt over de murtaddoen waarvan hun land Daar al-Kufr werd. Om dit punt te begrijpen dienen we dit onderwerp kort in te leiden:

Wanneer er wordt gesproken van Huroeb ar-Riddah (veldslagen tegen afvaligheid) dan wordt er gekeken naar het concept van Ar-Riddah vanuit twee perspectieven:
1. Een algemeen taalkundig perspectief.
2. Een perspectief vanuit de islamitische brontekst.

Over het eerste perspectief zegt Ibn ‘Abdil-Barr (368-463H):

وَطَائِفَةٌ مَنَعَتِ الزَّكَاةَ ، وَقَالَتْ : " مَا رَجَعْنَا عَنْ دِينِنَا وَلَكِنْ شَحَحْنَا عَلَى أَمْوَالِنَا ، وَتَأَوَّلُوا قوله تعالى : ﴿خُذْ مِنْ أَمْوالِهِمْ صَدَقَةً﴾ فَقَالُوا : الْمَأْمُورُ بِهَذَا رَسُولُ اللَّهِ لَا غيره

“Afvaligheid bestond uit drie soorten: ***1****. Een volk dat ongelovig werd en terugkeerde naar het aanbidden van afgoden.* ***2****. Een volk dat geloofde in Musaylamah van onder de mensen van Al-Yamaamah.* ***3****. Een groep die zich onthielden van Az-Zakaah. Ze zeiden: Wij zijn niet teruggekeerd van ons geloof maar we vreesden voor onze bezittingen. Zij misinterpreteerden de uitspraak van Allaah “Neem sadaqah van hun bezittingen”[26]. En zij zeiden: Degene die hier is bevolen is enkel de Boodschapper van Allaah.”[27]*

Deze categorisering, waar Ibn ‘Abdil-Barr indirect naar verwees, is puur taalkundig. Dit wordt verduidelijkt door dat hij er aan toevoegde dat zij dit deden vanuit misinterpretatie en niet vanuit ongeloof. En degene die dit gegeven duidelijk heeft vermeld is de Imaam van Ahlus-Sunnah Muhammad bin Idries ash-Shaafi‘ie (150-204H) toen hij zei:

وَأَهْلُ الرِّدَّةِ بَعْدَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ضَرْبَانِ ، مِنْهُمْ قَوْمٌ أُغْرُوا بَعْدَ الْإِسْلَامِ مِثْلُ طُلَيْحَةَ وَمُسَيْلِمَةَ وَالْعَنْسِيِّ وَأَصْحَابِهِمْ وَمِنْهُمْ قَوْمٌ تَمَسَّكُوا بِالْإِسْلَامِ وَمَنَعُوا الصَّدَقَاتِ فَإِنْ قَالَ قَائِلٌ مَا دَلَّ عَلَى ذَلِكَ وَالْعَامَّةُ تَقُولُ لَهُمْ أَهْلَ الرِّدَّةِ ؟ قَالَ الشَّافِعِيُّ رَحِمَهُ اللَّهُ تَعَالَى : فَهُوَ لِسَانٌ عَرَبِيٌّ

“Ahlur-Riddah (de afvalligen) na de Boodschapper van Allaah صلى الله عليه وسلم *zijn twee soorten: (1) Onder hen is er een volk dat voor de gek is gehouden na de Islaam (door mensen) als Tulayhah, Musaylamah en Al-‘Ansie en hun metgezellen. (2)* ***En onder hen was er een volk dat zich vasthield aan de Islaam en zich onthield van Sadaqaat****. En als iemand zegt wat daar op duidt (oftewel hun Islaam en het vastklampen daaraan) terwijl (zelfs) de algemene mensen hen Ahlur-Riddah noemen? (Ash-Shaafi‘ie)* رحمه الله *zei:* ***Dat is de Arabische taal.”****[28]*

Het is duidelijk dat hij het plaatsen van deze mensen onder Ahlur-Riddah ziet als een taalkundige kwestie en niet als islamitische term van Ar-Riddah. Hij gaat verder en zegt:

[26] Soerah al-Tawbah vers 103
[27] Al-Istidhkaar al-Jaami’ li Madhaahib Fuqahaa al-Amsaar 9/226
[28] Al-Umm 4/227

فَالرِّدَّةُ الِارْتِدَادُ عَمَّا كَانُوا عَلَيْهِ بِالْكُفْرِ وَالِارْتِدَادُ يَمْنَعُ الْحَقَّ قَالَ وَمَنْ رَجَعَ عَنْ شَيْءٍ جَازَ أَنْ يُقَالَ ارْتَدَّ عَنْ كَذَا وَقَوْلُ عُمَرَ لِأَبِي بَكْرٍ أَلَيْسَ قَدْ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ { أُمِرْت أَنْ أُقَاتِلَ النَّاسَ حَتَّى يَقُولُوا لَاإلَهَ إلَّا اللَّهُ فَإِذَا قَالُوهَا عَصَمُوا مِنِّي دِمَاءَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ إلَّا بِحَقِّهَا وَحِسَابُهُمْ عَلَى اللَّهِ } فِي قَوْلِ أَبِي بَكْرٍ هَذَا مِنْ حَقِّهَا لَوْ مَنَعُونِي عَنَاقًا مِمَّا أَعْطَوْا رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَقَاتَلْتُهُمْ عَلَيْهِ مَعْرِفَةٌ مِنْهُمَا مَعًا بِأَنَّ مِمَّنْ قَاتَلُوا مَنْ هُوَ عَلَى التَّمَسُّكِ بِالْإِيمَانِ وَلَوْلَا ذَلِكَ مَا شَكَّ عُمَرُ فِي قِتَالِهِمْ وَلَقَالَ أَبُو بَكْرٍ قَدْ تَرَكُوا لَا إلَهَ إلَّا اللَّهُ فَصَارُوا مُشْرِكِينَ

*"Ar-Riddah is het terugkeren van hetgeen waar ze zich op bevonden middels Kufr (de eerste groep) en het terugkeren van onthouding van de waarheid (de tweede groep). **En degene die terugkeert van iets is het (taalkundig) toegestaan om te zeggen dat hij afvallig is geworden van deze (zaak).** De uitspraak van 'Umar tegen Abie Bakr: Is het niet zo dat de Profeet صلى الله عليه وسلم heeft gezegd ((Ik ben bevolen om de mensheid te bestrijden totdat ze Laa ilaaha illa Allaah zeggen. Als zij dit zeggen dan is hun bloed en bezitting veilig voor mij behalve middels haar recht en hun afrekening is bij Allaah)). En in de uitspraak van Abie Bakr ((Dit behoort tot het recht ervan, wanneer zij mij één (vrouwelijke) kalf zouden ontnemen die zij aan de Boodschapper van Allaah صلى الله عليه وسلم gaven zou ik hen daarvoor bestrijden)) **terwijl zij allebei wisten dat degenen die bestreden werden behoren tot degenen die zich vasthouden aan Al-Imaan. Als het niet zo was, dan had 'Umar niet getwijfeld over het bestrijden van hen** en had Aboe Bakr gezegd dat zij Laa ilaaha illa-Allaah hadden verlaten en polytheïsten waren geworden."*[29]

Het is heel duidelijk dat Imaam ash-Shaafi'ie deze benoeming (i.e. riddah) slechts van toepassing ziet vanwege de taalkundige definitie ervan en niet als afvalligheid van de Islaam. Zijn mening komt vervolgens op meerdere punten in dit hoofdstuk naar voren waarin hij hun ongeloof ontkent en hen vergelijkt met rebellen (bughaat) onder de moslims. Dat is de mening van een groep geleerden. Een andere groep zag hen echter als ongelovigen zoals overgeleverd is van Imaam Ahmad bin Hanbal.

Na deze inleiding komt de volgende vraag op; Wat was het standpunt van Ibn Qudaamah Al-Maqdisie over dit onderwerp zodat we kunnen vaststellen of zijn uitspraak wel of niet gebruikt kan worden als argument?

Ibn Qudaamah zegt in Al-Mughnie:

[29] Al-Umm 4/227-228

فَأَمَّا إنْ كَانَ مَانِعُ الزَّكَاةِ خَارِجًا عَنْ قَبْضَةِ الْإِمَامِ قَاتَلَهُ ; لِأَنَّ الصَّحَابَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ قَاتَلُوا مَانِعِيهَا ، وَقَالَ أَبُو بَكْرٍ الصِّدِّيقُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ : لَوْ مَنَعُونِي عِقَالًا كَانُوا يُؤَدُّونَهُ إلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَقَاتَلْتهمْ عَلَيْهِ . فَإِنْ ظَفِرَ بِهِ وَبِمَالِهِ ، أَخَذَهَا مِنْ غَيْرِ زِيَادَةٍ أَيْضًا ، وَلَمْ تُسْبَ ذُرِّيَّتُهُ ; لِأَنَّ الْجِنَايَةَ مِنْ غَيْرِهِمْ ، وَلِأَنَّ الْمَانِعَ لَا يُسْبَى ، فَذُرِّيَّتُهُ أَوْلَى . وَإِنْ ظَفِرَ بِهِ دُونَ مَالِهِ ، دَعَاهُ إلَى أَدَائِهَا ، وَاسْتَتَابَهُ ثَلَاثًا ، فَإِنْ تَابَ وَأَدَّى ، وَإِلَّا قُتِلَ ، وَلَمْ يَحْكُمْ بِكُفْرِهِ .

"Maar als de onthouder van Az-Zakaah buiten de macht van de Imaam (leider) valt wordt hij bestreden. Want de Sahaabah رضي الله عنهم *bestreden de onthouders ervan. Aboe Bakr As-Siddieq* رضي الله عنه *zei: ((Als zij mij een touw ontnemen die zij aan de Boodschapper van Allaah* صلى الله عليه وسلم *gaven zal ik hen daarvoor bestrijden)). Dus wanneer hij hem en zijn bezitting pakt dan pakt hij het van hem (Zakaah) en ook zonder vermeerdering (van hetgeen genomen wordt). Ook worden zijn nakomelingen niet gevangen genomen, omdat de misdaad door iemand anders dan henzelf plaatsvindt en omdat zelfs de onthouder zelf niet gevangen wordt genomen, dus zijn nakomelingen al helemaal niet. Maar als hij hem pakt zonder zijn geld wordt hij uitgenodigd om het te betalen en wordt hij drie keer verzocht om tawbah te verrichten. Als hij tawbah verricht en het betaalt (dan wordt hij gelaten) en zo niet, dan wordt hij gedood.* ***En er wordt niet geoordeeld over hem met Kufr.****"*[30]

Vervolgens legt hij de mening van Imaam Ahmad over deze kwestie uit en geeft hij zijn argumenten weer, waarna hij het countert met de volgende argumenten:

وَوَجْهُ الْأَوَّلِ ، أَنَّ عُمَرَ وَغَيْرَهُ مِنْ الصَّحَابَةِ امْتَنَعُوا مِنْ الْقِتَالِ فِي بَدْءِ الْأَمْرِ ، وَلَوْ اعْتَقَدُوا كُفْرَهُمْ لَمَا تَوَقَّفُوا عَنْهُ ، ثُمَّ اتَّفَقُوا عَلَى الْقِتَالِ ، وَبَقِيَ الْكُفْرُ عَلَى أَصْلِ النَّفْيِ ، وَلِأَنَّ الزَّكَاةَ فَرْعٌ مِنْ فُرُوعِ الدِّينِ ، فَلَمْ يَكْفُرْ تَارِكُهُ بِمُجَرَّدِ تَرْكِهِ ; كَالْحَجِّ ، وَإِذَا لَمْ يَكْفُرْ بِتَرْكِهِ ، لَمْ يَكْفُرْ بِالْقِتَالِ عَلَيْهِ كَأَهْلِ الْبَغْيِ .

"Het eerste perspectief: 'Umar en anderen onder de metgezellen onthielden zich van de strijd in het begin van deze zaak en als zij overtuigd waren van hun Kufr hadden zij zich niet terughoudend opgesteld. Vervolgens zijn zij overeengekomen over de strijd en bleef de basis van ontkenning op van hun kufr bestaan (zij verklaarden hen dus nog steeds niet ongelovig). Ook omdat de Zakaah behoort tot een vertakking van de vertakkingen van het geloof waarbij de verlater ervan niet ongelovig wordt bij het verlaten ervan, zoals Al-Hajj. Als hij niet ongelovig wordt voor het verlaten ervan wordt hij ook niet ongelovig vanwege het strijden omwille ervan (en zijn zij) net als rebellen."[31]

Vervolgens legt hij uit dat het zou kunnen zijn dat zij behoren tot degenen die de verplichting van Zakaah hebben ontkent maar dat dat tegen de bewijzen ingaat.

[30] Al-Mughni 2/229
[31] Al-Mughni 2/229

Kortom kan er geconcludeerd worden dat het aanhalen van dit voorbeeld misplaatst is en dat het de onbekwaamheid en onwetendheid van de schrijver aan toont.

Ook is hetgeen hij vervolgens hierop bouwt aan argumenten faasid (ongeldig) omdat hetgeen gebouwd is op ongeldigheid zelf ongeldig is.

Vervolgens zegt de criticus:
"Dus de eerste conclusie die Hazimi trekt is geheel onjuist zoals we hierboven hebben uiteengezet." (einde citatie)

Al hetgeen uit een is gezet is vals vanwege hetgeen vooraf is gegaan waaruit blijkt dat de schrijver feiten verdraait, zaken (wetend of onwetend) verkeerd uitlegt, de geleerden verkeerd citeert, hun uitspraken buiten de context gebruikt en met implicaties komt die er niet zijn etc.

De eerste conclusie is dus duidelijk vals.

7. Het antwoord op de tegenstrijdigheid tussen de inleiding en de conclusie

De criticus zegt:
"Wat betreft de tweede conclusie van Hazimi [Wie dit niet gelooft is een Zindiq] is kort door de bocht. Simpelweg omdat hiermee vele prominente geleerden aan de kant moet worden gezet als zijnde Zanadiqa." (einde citaat)

Het antwoord hierop is het volgende:
Het resultaat waarmee Shaykh al-Haazimie is gekomen, namelijk de zandaqah van degenen die deze mening aanhangen is gestoeld op argumenten. Deze argumenten zijn door de shaykh niet gepresenteerd in het korte filmpje, noch is het door de criticus naar voren gebracht. Het is dan ook niet de plaats om dit onderwerp nu uitvoerig te behandelen, aangezien dit een antwoord is op de inhoud van het desbtreffende artikel en op zichzelf geen antwoord is op de overtuiging van de schrijver. Wat niet weglaat dat bepaalde dwalingen duidelijk worden aan de hand van hetgeen geschreven is.

De schrijver heeft in dit stuk slechts het standpunt benoemd en geconcludeerd dat het vals is omdat "simpelweg hiermee vele prominente geleerden aan de kant moet worden gezet als zijnde Zanadiqa", aldus de criticus.

Het verbazingwekkende hiervan is dat er in de inleiding wordt getracht naar het vastklampen aan bewijzen en niet aan personen, daar de criticus zegt:
"Om te beginnen dienen we te beseffen dat onze religie niet gebonden is aan Hazimi of wie dan ook. Vandaag merk je helaas dat sommige mensen Hazimi zijn uitspraken behandelen alsof het een openbaring is van Allah de Verhevene, zonder enige kritische blik op zijn uitspraken. Wanneer men oprecht opzoek is naar de waarheid, stelt men zich kritisch op."(einde citaat)

Wanneer je vaststelt dat onze religie niet gebonden is aan personen dan is het zeer tegenstrijdig om vervolgens als grootste argument voor de valsheid van jouw tegenstander aan te halen dat dit in tegenstrijd zou zijn met de standpunten van anderen, of dit zou impliceren dat bepaalde mensen op dwaling zitten of op Kufr etc. Dit is duidelijk een argument dat voor komt bij mensen van dwaling wanneer de kracht van argumentatie weg valt. Zij grijpen dan naar namen om aan te tonen dat de ander in tegenstrijd is met deze namen. Precies het argument van Fir'awn die aan Moesaa vroeg: "Hoe zit het dan met de eerdere generaties", toen zijn argumentatie

opraakte. Ook Quraysh sloeg dit pad in door te stellen dat de Profeet صلى الله عليه وسلم hetgeen is tegengegaan waar de voorouders zich op bevonden.

Dit is dus een argument dat duidelijk in tegenstrijd is met wat er in de inleiding van hun artikel staat.

Daarnaast is het zo dat de implicatie van een uitspraak niet gelijk staat aan de uitspraak zelf. Zeker niet als de implicatie gebaseerd is op een zwakke interpretatie van een uitspraak.

Bovendien is het merkwaardig om een claim van afwijking te maken aan de hand van twee uitspraken van geleerden voor een volk dat zich ziet als een uitverkoren kleine groep moslims dat in Nederland zogezegd rond de dertig personen telt (het kan wat meer of minder zijn) en geen geleerden kent. Wallaahu-l-Musta'aan.

8. Het antwoord op de verdraaiing van de bedoeling van Shaykh Hamad bin ‘Atieq

De criticus zei:

“Hammad Ibn Atiq An Najdi zegt in Dorar:
Veel mensen denken dat zolang men iemand de 2 geloofsgetuigenissen van het Geloof laat uitspreken, het gebed laat verrichten en niet buitengesloten wordt van de moskeeën, dat men zijn religie beoefent, zelfs als men zich bevindt in een land van de mushrikien. En ze hebben zich vergist wat betreft dit onderwerp en hebben een afschuwelijke fout begaan.
Hij ziet 1. Geloofsgetuigenis, Gebed en niet buitengesloten van moskeeën niet als teken van Islam, is hij Zindiq?” (einde citaat)

Het antwoord hierop is het volgende:
Om te begrijpen waar de uitspraak van Shaykh Hamad bin ‘Atieq (1227-1301H) over gaat is er een inleiding nodig.

De zaak die direct betrekking heeft op deze kwestie is het principe van het verblijven tussen ongelovigen en het emigreren uit hun gebieden.

Allaah سبحانه وتعالى zegt hierover in de Qur’aan:

إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ الْمَلائِكَةُ ظَالِمِي أَنفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنتُمْ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الأَرْضِ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ
أَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا فَأُوْلَئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَسَاءَتْ مَصِيرًا

“Voorwaar, degenen waarvan de zielen door de Engelen worden genomen, en die onrechtvaardig waren tegen zichzelf, zal tegen gezegd worden: “In wat voor toestand waren jullie (toen jullie stierven)? Zij zeggen: “Wij waren de onderdrukten op aarde.” Zij (de Engelen) zeggen: “Was de aarde van Allaah niet (zo) uitgestrekt dat jullie daarop hadden kunnen uitwijken?” Zij zijn degenen wiens verblijfplaats de Hel is. Het is de slechtste bestemming.”[32]

[32] Soerah al-Nisaa vers 97

De Profeet صلى الله عليه وسلم zegt:

انا بريء ممن يقيم بين ظهراني المشركين

"Ik ben vrij van degene die verblijft tussen de polytheïsten."[33]

De fuqahaa' hebben in de loop van de eeuwen aangegeven dat het verblijven tussen de ongelovigen niet toegestaan is, behalve in geval van zeer strikte voorwaarden wat gezien wordt als een uitzondering en als rukhsah (vrijstelling). Indien men toch tussen hen verblijft is men zondig met uitzondering op de zwakken. Over deze punten zal in shaa' Allaah meer uitleg volgen.

Als allereerst, wat zijn deze voorwaarden bij de geleerden? De voorwaarden die terug te vinden zijn in de woorden van de geleerden zijn als volgt:
1. Idh-haar ad-dien, het uiten van het geloof[34] (waarover de uitleg zal volgen).
2. Het praktiseren van de verplichtingen.
3. Het niet vrezen van fitnah in het geloof en het vervallen in zonden.

Al-Haafidh Ibn Hajr al-'Asqalaanie (773-852H) zegt in Al-Fath:

فلا تجب الهجرة من بلد قد فتحه المسلمون، أما قبل فتح البلد فمن به من المسلمين أحد ثلاثة:

"De emigratie (Al-Hijrah) uit een land dat veroverd is door de moslims is niet verplicht. Maar wat betreft voordat het veroverd is, zijn degenen die zich daar bevinden aan moslims drie (soorten):"[35]

---

[33] Abu Dawood, Hadith #2645
[34] De criticus heeft Idhhaar ad-dien vertaald als het beoefenen van religie en dat is fout, omdat er een verschil wordt gemaakt tussen uiten van het geloof en het praktiseren/beoefenen ervan. Dit is precies de betkenis die door de geleerden van An-Najd is verworpen.
[35] Fath al-Baari Sharh Saheeh al-Bukhari 7/334

Hij maakt hier dus duidelijk dat er meerdere soorten moslims zijn die verblijven in de landen van de ongelovigen en zegt vervolgens:

الأول: قادر على الهجرة منها لا يمكنه إظهار دينه ولا أداء واجباته فالهجرة منه واجبة.

"De eerste (soort): Degene die in staat is om daaruit te emigreren en niet in staat is om (1) zijn geloof te uiten (Idh-haar ad-dien) en (2) zijn verplichtingen na te komen, daarop is de emigratie verplicht."[36]

Hij legt dus uit dat wanneer men zijn geloof niet kan uiten en zijn verplichtingen niet kan nakomen, wat de eerste twee voorwaarden zijn, hij verplicht is om te emigreren. Vervolgens zegt hij:

الثاني: قادر لكنه يمكنه إظهار دينه وأداء واجباته فمستحبة

"De tweede (soort): Hij is in staat, maar het is voor hem mogelijk om (1) zijn geloof te uiten en (2) zijn verplichtingen na te komen, (in zo een geval) is het aanbevolen."[37]

Dus wanneer hij in staat is om zijn geloof te uiten en zijn verplichtingen na te komen is het aanbevolen voor hem om te emigreren en niet verplicht. Vervolgens sluit hij de soorten af met:

الثالث: عاجز بعذر من أسر أو مرض أو غيره فتجوز له الإقامة فإن حمل على نفسه وتكلف الخروج منها أجر

"De derde (soort): Degene die niet in staat is vanwege een excuus zoals gevangenschap, ziekte of iets anders, dan is het toegestaan voor hem om daar te verblijven. Als hij het echter op zich neemt en zichzelf belast met het buitentreden ervan dan wordt hij beloond."[38]

Deze laatste soort is degene die een excuus heeft bij Allaah voor het niet emigreren.

[36] Fath al-Baari Sharh Saheeh al-Bukhari 6/220
[37] Fath al-Baari Sharh Saheeh al-Bukhari 7/334
[38] Fath al-Baari Sharh Saheeh al-Bukhari 7/334

Uit dit citaat komen de eerste twee voorwaarden voor en derde voorwaarde is o.a. terug te vinden in de woorden van Imaam an-Nawawie in zijn Rawdah, waarin hij zegt:

إن كان يقدر على إظهار الدين لكونه مطاعا في قومه أو لأن له هناك عشيرة يحمونه ولم يخف فتنة في دينه لم تجب الهجرة لكن تستحب لئلا يكثر سوادهم أو يميل إليهم أو يكيدوا له

"Als hij in staat is om zijn geloof te uiten vanwege het feit dat hij gehoorzaamd wordt door zijn volk of omdat hij een stam heeft die hem beschermd en (3) niet bang is voor fitnah in zijn geloof, dan is de emigratie niet verplicht voor hem maar wel aanbevolen zodat hij hun rangen daarmee niet versterkt, naar hen gaat neigen of zij iets (slechts) tegen hem plannen."[39]

Imaam an-Nawawie noemt hier onder andere de derde voorwaarde, namelijk niet bang zijn voor fitnah in het geloof.

Ook legt hij kort uit dat degene die zijn geloof uit, degene is die in veiligheid met zijn geloof naar buiten kan treden. Dit punt zal later verder toegelicht worden.

Met deze inleiding wordt duidelijk dat de geleerden in het verleden en heden spraken over de kwestie van het uiten van het geloof (Idh-haar ad-dien) in de context van het verblijven van een moslim in landen van Kufr en dat het een voorwaarde voor het verblijven is in landen van Kufr.

Op basis hiervan gaan we kijken naar de woorden van Shaykh Hamad en andere geleerden van An-Najd, wanneer zij spraken over het uiten van het geloof (Idh-haar ad-dien). De context van de woorden van Shaykh Hamad en andere geleerden van An-Najd is namelijk het beantwoorden van een misvatting rondom het verblijven in de landen van de polytheïsten waar sommige mensen over dachten dat het genoeg is om jouw verplichtingen na te komen en bepaalde aanbiddingen openlijk te kunnen verrichten, dit zagen zij als het uiten van het geloof (Idh-haar ad-dien). Deze misvattingen vonden plaats bij veel mensen omdat moslims verbleven in landen van degenen die zichzelf toeschreven aan de Islaam, maar waar de polytheïsten onder de gravenaanbidders de macht hadden, Shirk wijdverspreid was en mensen van Tawhied werden bestreden in zowel woord als daad. De mensen die daar verbleven gingen zichzelf vrijpleiten door te stellen dat ze in dat land hun geloof kunnen uiten omdat ze hun verplichtingen kunnen nakomen en hun geloof openlijk kunnen

[39] Rawdah at-Talibeen 7/474

praktiseren. Hierdoor bestond er een shubhah over wat het uiten van het geloof (Idh-haar ad-dien) waarover de fuqahaa' hebben gesproken wanneer zij spraken over het verblijven in landen van ongeloof en de verplichting van emigratie daaruit. De context was dus niet of je wel of niet mag oordelen over een persoon als moslim zijnde wanneer hij zich in een land van Kufr bevindt en openlijk zijn geloof praktiseert.

Dit stuk dat is overgeleverd door de criticus komt voort uit een boek van de Shaykh dat een aantal zaken verduidelijkt waaronder de betekenis van Idh-haar ad-Dien en de toepassing ervan binnen de context van het verblijven of reizen naar de landen van de polytheïsten. Het boek heet "De weg naar redding en verlossing van de loyaliteit aan de afvalligen en polytheïsten."

Verder is het belangrijk om te melden dat deze woorden van Shaykh Hamad bin 'Atieq is geciteerd door Shaykh Ishaaq bin 'Abdir-Rahmaan bin Hasan in zijn brief naar de 'Abdullaah aali Ahmad dat is opgenomen in Ad-Durar onder de titel: "Een brief van Shaykh Ishaaq toen hij door 'Abdullaah aali Ahmad werd gevraagd over het oordeel van de landen van de polytheïsten en het reizen daarheen."

Hierin maakt hij in de inleiding duidelijk waar deze brief over gaat, namelijk:

أما بعد: فقد كتبت تسألني عن الصواب عندنا، في حكم بلدان المشركين، وهل يجوز السفر إليها لمن أظهر دينه؟ وما إظهار الدين الذي تبرأ به الذمة؟ وأرسلت إلي بما أملاه بعض المنتسبين في إباحة ذلك، وأنه صار عندكم مانع ومجيز، ونعوذ بالله من التفرق والاختلاف.

"Voorts: Je hebt naar mij geschreven en gevraagd over wat de juiste mening is bij ons over het oordeel van het reizen naar de landen van de polytheïsten en of het toegestaan is om daarheen te reizen voor degene die zijn geloof kan uiten. En wat is Idh-haar ad-dien waarmee men zichzelf vrijwaart? Ook stuurde je mij wat sommigen hebben geschreven die zichzelf toeschrijven in het toestaan daarvan en dat er nu bij jullie mensen zijn die het verbieden en toestaan. Ik zoek mijn toevlucht bij Allaah voor tweedracht en geschillen."[40]

[40] Al-Durrar al-Saniyyah 12/393

Hieruit maken we op dat:
1. De shaykh te kennen geeft dat het oordeel op deze landen een kwestie van meningsverschil is, aangezien de shaykh is gevraagd over de correcte mening over dit onderwerp. In de brief zelf legt hij dit ook uit en geeft sommige meningen weer, met wat hij correct acht. Dit bevestigt nogmaals wat we eerder hebben vastgesteld aan meningsverschillen over deze kwestie.
2. Deze brief gaat over het verblijf en het reizen naar de landen en gebieden waar polytheïsten (gravenaanbidders) wonen.
3. Idh-haar ad-dien heeft hier dus de context van verblijf en hijrah.
4. Er wordt gevraagd wat Idh-haar ad-dien in houdt in deze context.
5. Het is een antwoord op degenen die het hebben toegestaan om te verblijven en te reizen naar deze plekken, wat heeft geleid tot tweedracht bij de moslims.

In dezelfde brief levert hij de woorden over van Shaykh Hamad bin ‘Atieq over dit onderwerp waarna hij zegt:

فالحاصل هو ما قدمناه من أن إظهار الدين الذي تبرأ به الذمة، هو الامتياز عن عباد الأوثان بإظهار المعتقد، والتصريح بما هو عليه، والبعد عن الشرك، ووسائله؛ فمن كان بهذه المثابة إن عرف الدين بدليله، وأمن الفتنة، جاز له الإقامة، والله أعلم.

“Hetgeen hieruit verkregen wordt (aan begrip) is wat wij hebben vermeld, namelijk dat het uiten van het geloof (Idh-haar ad-dien) waarmee men zichzelf vrijwaart het onderscheiden is van de afgodenaanbidders door het uiten van de geloofsovertuiging, het uitspreken van hetgeen waar hij zichzelf op bevindt, het distantiëren van Ash-Shirk en de middelen daarvoor. Wie zich bevindt op deze standvastigheid, zijn geloof kent middels de bewijzen daarvan en veilig is voor fitnah, voor hem is het verblijven (bij de ongelovigen) toegestaan. En Allaah weet het beste.”[41]

Vervolgens legt hij meteen uit wat een persoon moet doen die niet in staat is om zijn geloof te uiten of te emigreren en zegt:

بقي مسألة العاجز عن الهجرة ما يصنع؟ قال الوالد رحمه الله، لما سئل عنه: وأما إذا كان الموحد بين ظهراني أناس من المبتدعة والمشركين، ويعجز عن الهجرة، فعليه بتقوى الله، ويعتزلهم ما استطاع، ويعمل بما وجب عليه في نفسه، ومع من يوافقه على دينه، وعليهم أن يصبروا على أذى من يؤذيهم في الدين؛ ومن قدر على الهجرة وجبت عليه، وبالله التوفيق؛ انتهى جوابه، وبه انتهى الجواب عن المسألة، وبالله التوفيق.

[41] Al-Durrar al-Saniyyah 12/418

"Dan blijft de kwestie over van degene die niet in staat is om te emigreren, wat moet hij doen? Mijn vader (Al-'Allaamah 'Abdur-Rahmaan bin Hasan) رحمه الله antwoordde toen hij hierover werd gevraagd: ((Maar indien hij tussen innovatoren of polytheïsten leeft en niet in staat is om te emigreren, dan is het verplicht voor hem om Allaah te vrezen en zich zoveel hij kan van hen af te zonderen en om te handelen naar hetgeen verplicht voor hem is en met degenen die het met hem eens zijn in zijn geloof. Het is verplicht voor hen om geduld te hebben met degenen die hen schade berokkenen in hun geloof. Maar wie in staat is om te emigreren dan is dat verplicht voor hem en tot Allaah behoort het succes). Daarmee kwam zijn antwoord tot einde en ook het antwoord op deze kwestie en tot Allaah behoort het succes."

Hier halen we het volgende uit:
1. De context van deze tekst en hetgeen vooraf is gegaan aan de woorden van shaykh Hamad bin 'Atieq is duidelijk het verblijven tussen ongelovigen en het emigreren uit hun landen.
2. Wanneer men zijn geloof niet kan uiten is het verplicht om te emigreren.
3. Als men tot beide niet in staat verricht men hetgeen Allaah heeft verplicht.
4. Men kan degene de juiste geloofsleer heeft zonder dat diegene openlijk zijn geloof uit (Idh-haar ad-dien) herkennen, anders was het onmogelijk om met gelijken in geloofsleer overheen te komen.

De context is dus zeer duidelijk en ook hetgeen men kan verkrijgen aan begrip van deze teksten. Namelijk dat het uiten van het geloof hetgeen is waarmee een persoon moet kunnen komen om te kunnen verblijven in de landen van ongelovigen en niet per definitie hetgeen is wat ten grondslag ligt voor het oordeel op een persoon.

De betekenis van Idh-haar ad-dien is daarom ook zoals de shaykh hier zegt, het feit dat men in staat is om openlijk te kunnen spreken over zijn overtuiging en zich hierin te kunnen onderscheiden van de ongelovigen die in dat gebied wonen middels hetgeen hem van hen onderscheidt aan daden en overtuigingen. Zodoende noemden sommigen dit de mogelijkheid om het slechte te kunnen verwerpen en uit te kunnen nodigen naar het geloof van Allaah. Alle betekenissen die zijn genoemd door de geleerden lijken wat dat betreft op elkaar en duiden op hetzelfde. Wanneer men in staat is om deze zaken openlijk te kunnen doen, dan spreken we over het feit dat men zijn geloof heeft geuit en dat men heeft voldaan aan Idh-haar ad-dien dat vereist is om te kunnen verblijven in het land van Kufr.

Degenen die echter het uiten van het geloof (I<u>dh</u>-haar ad-dien) gelijk stellen aan het verrichten van de verplichtingen (uiterlijke daden die van de Islaam zijn) heeft een fout gemaakt. Vandaar dat sommigen tot de conclusie kwamen dat het verrichten van deze uiterlijke daden genoeg was om te kunnen stellen dat een persoon mag verblijven in de landen van Kufr.

Daarom zegt Shaykh Is<u>h</u>aaq in dezelfde brief:

وقد بنى العلامة ابن قدامة، وابن أبي عمر وغيرهما، كالحافظ وغيره حكم الإباحة على مقدمتين: إظهار الدين، وأداء الواجبات; والحكم إذا علق بوصفين لم يتم بدونهما، خصوصا إذا أعيدت الأداة، وتكررت الصيغة; وقد أعيدت الأداة وتكررت، وأعيدت الصيغة هنا، حيث قالوا: ولا يمكنه إظهار دينه، ولا يمكنه إقامة واجبات دينه، وهذا يدل على أن لكل جملة معنى غير الذي للأخرى.

"En Al-'Allaamah Ibn Qudaamah, Ibn Abie 'Umar en anderen dan hen zoals Al-<u>H</u>aafi<u>dh</u> (Ibn Hajr) en anderen hebben op basis van de twee zaken die voorafgaan zijn gegaan het (verblijven in landen van Kufr) toegestaan: (1) Het uiten van het geloof (I<u>dh</u>-haar ad-dien) en (2) het verrichten van de verplichtingen. Het oordeel is namelijk gebonden aan twee eigenschappen waarbij het oordeel niet compleet is zonder één van de twee. Met name als het woord (dat duidt op ontkenning/verbod) wordt herhaald en de woordformulering herhaald wordt. Het woord (dat duidt op ontkenning/verbod) is hier herhaald en ook de woordformulering is herhaald. Zij zeiden namelijk ((Als het niet mogelijk is om zijn geloof te uiten en als het niet mogelijk is om zijn verplichtingen te verrichten)) en dit duidt erop dat elk zins(deel) een betekenis heeft dat anders is dan het andere."

Ook zei Shaykh Is<u>h</u>aaq in dezelfde brief, terwijl hij het verschil uitlegde tussen het uiten van het geloof en het verrichten van de verplichtingen het volgende:

فقالوا: لا يمكنه إظهار دينه، ولا يمكنه أداء واجباته، وأعادوا الجملة ثانيا، فصار هذا الحكم مركبا من جزئين، ولا يصح بدونهما، فظهر أن إظهار الدين هو إظهار المعتقد.

"Zij (enkele fuqahaa') zeiden:(Wanneer) het niet mogelijk is om het geloof te uiten en het niet mogelijk is om de verplichtingen te verrichten. Dus zij herhaalden het zinnetje nogmaals waardoor dit oordeel tweedelig werd dat het één niet correct is zonder het ander. Daardoor werd dus duidelijk dat het uiten van het geloof (I<u>dh</u>-haar ad-dien) het uiten van de overtuiging inhoudt."

Hij geeft dus duidelijk aan dat de fuqahaa' deze twee zaken, het uiten van het geloof (Idh-haar ad-dien) en het verrichten van de verplichtingen, apart benoemd hebben omdat het twee losstaande zaken zijn die beiden verplicht zijn. Dit is duidelijk een sterk antwoord voor de mensen die in onze tijd het mogen verblijven in de landen van Kufr koppelen aan het kunnen verrichten van de verplichtingen. Tegelijkertijd is het ook het antwoord op de criticus die deze twee zaken gelijk heeft gesteld door te claimen dat wanneer het verrichten van sommige aanbiddingen een onderscheidende factor is voor het volk waar men tussen leeft, dat dit een teken is van het uiten van het geloof (Idh-haar ad-dien). Wat zij dus gelijkstellen aan het verrichten van hetgeen aan uiterlijke daden vereist is voor de bevestiging van iemand z'n Islaam. In feite stelt hij hiermee het uiten van het geloof gelijk aan het verrichten van verplichtingen vanuit dit perspectief, aangezien het verrichten van de verplichtingen in sommige gevallen gelijk is aan het uiten van het geloof.

Daarom heeft Shaykh Ishaaq de valsheid van deze claim nog meer verduidelijkt door het volgende te stellen:

وقد تقدم لك مررا، ما يدل على أن خوف الفتنة بالدعوة إلى الله وإظهار الدين، إذ لا فتنة تتوقع للساكت حتى في بلاد الروم; أفلا يستحي العاقل من حمل عبارات العلماء على مجرد فهمه، من أن فعل العبادات، غير المعتقد، هو إظهار الدين؟! فالله المستعان.

"Hetgeen al enkele keren vooraf is gegaan is wat duidt op het feit dat het vrezen van fitnah vanwege het oproepen naar Allaah en het uiten van het geloof (Idh-haar ad-dien) is. Aangezien er (logischerwijs) geen fitnah is voor degene die zwijgt, zelfs in de landen van de Romeinen. Schaamt de verstandige persoon zich dan niet voor het omzetten van de woorden van de geleerden naar zijn eigen begrip dat het verrichten van aanbiddingen zonder (het uiten) van de overtuiging het uiten van het geloof (Idh-haar ad-dien) is? Allaahu-l-Musta'aan."

Als navolging van Shaykh Ishaaq zeggen wij ook; Allaahu-l-Musta'aan.

De valsheid van deze claim wordt nog duidelijker aan de hand van het volgende voorbeeld:

Een persoon die leeft tussen de Romeinen (kuffaar asliyyoen) en mag bidden en zijn verplichtingen mag nakomen maar hij mag niet zeggen dat zij op valsheid zijn of openlijk ongeloof aan hen toeschrijven etc. Verricht hij hier Idh-haar ad-dien door

slechts te bidden en zijn verplichtingen na te komen? Volgens de fuqahaa' is dit geen Idh-haar ad-dien zoals Shaykh Ishaaq heeft verduidelijkt. Maar betekent dit dat wanneer je in dit land komt, je niet mag oordelen op degene die bidt met het feit dat hij moslim is omdat hij niet kan uitspreken dat zij zich op Kufr en valsheid bevinden? Als de criticus nee zegt is hij zijn Asl (basisprincipe) tegengegaan doordat hij hetgeen dat deze persoon onderscheidt van hen niet meeneemt in zijn oordeel over hem. Als hij echter ja antwoordt is hij een andere Asl (basisprincipe) tegen gegaan. Namelijk, de definitie van Idh-haar ad-dien en dat dit in houdt dat men in staat moet zijn om zich uit te kunnen spreken tegen Kufr, dat men kan verduidelijken dat men zelf op de waarheid is en de ongelovigen op valsheid en dat het geloof van Allaah in strijd is met hun geloof. Kortom dat men zijn overtuiging openlijk kan uiten.

Zoals je ziet moet de criticus bij dit voorbeeld één van zijn basisprincipes tegengaan wat duidt op de valsheid van zijn overtuiging.

Een punt dat betrekking heeft tot deze zaak is het volgende: Een van de grootste bewijzen voor het vooraf genoemde is het feit dat sommige metgezellen van de profeet in Mekka leefden in de tijd dat het behoorde tot de landen van de polytheïsten. Onder hen waren zij die hun geloof uitten (Idh-haar ad-dien) en onder hen waren er die in het geheim moslim waren. De Profeet صلى الله عليه وسلم heeft hen niet bevolen om eerst hun geloof te uiten voordat hij over hen oordeelde met Islaam, aangezien het uiten van het geloof te maken heeft met het hebben van een positie, macht of bescherming waardoor men daartoe in staat is.

Daarom zei Imaam an-Nawawie in het eerder genoemde stuk:

إن كان يقدر على إظهار الدين لكونه مطاعا في قومه أو لأن له هناك عشيرة يحمونه

"Als hij in staat is om zijn geloof te uiten vanwege het feit dat hij gehoorzaamd wordt door zijn volk of omdat hij een stam heeft die hem beschermd."

Hieruit kan begrepen worden dat het uiten van het geloof (Idh-haar ad-dien) niet weg gelegd is voor iedereen maar voor degene die daartoe in staat zijn. Echter heeft dit er niet toe geleid dat de Profeet صلى الله عليه وسلم en zijn metgezellen oordeelden met Kufr op degene die dit niet verrichtte. Vandaar dat de Profeet صلى الله عليه وسلم de zwakkeren onder hen stuurde naar Al-Habashah (Abesinië) waar ze wel hun geloof

openlijk konden uiten ondanks het feit dat het een land van ongelovigen was.

Daarom is in dezelfde brief van Shaykh Is<u>h</u>aaq het volgende gekomen:

ولا يقول: إن جعفر أو أصحابه يكتمون دينهم بأرض الحبشة، ولا يصرحون بعداوة الكفار المشركين إلا جاهل.
وهل ترك جعفر وأصحابه بلادهم وأرض قومهم، واختاروا بلاد الحبشة إلا لأجل التصريح بعداوة المشركين، والبراءة منهم جهارا، في المذهب والدين، ولولا ذلك لما احتاجوا للهجرة، واختاروا الغربة، ولكن ذلك في ذات الإله، والمعاداة لأجله؛ وهذا ظاهر لا يحتاج إلى تقرير، لولا غلبة الجهل

"En er wordt niet gezegd dat Ja'far en zijn metgezellen hun geloof geheim hielden in de landen van Al-<u>H</u>abashah en hun vijandigheid tegen de polytheïsten niet uitspraken behalve door een onwetende. Hebben Ja'far en zijn metgezellen niet het land Al-<u>H</u>abashah verkozen boven hun land en het land van hun volk behalve vanwege het (kunnen) uitspreken van vijandigheid jegens de polytheïsten en het openlijk van hen distantiëren wat betreft hun pad en geloof? Als dit niet zo was hoefden zij niet te emigreren en te kiezen voor vervreemding. Echter deden zij dit omwille van de Enige Ware Aanbedene en vijandschap omwille van Hem. Dit is een duidelijke zaak en het heeft geen uiteenzetting nodig zou er geen onwetendheid heersen."

Kortom: Er zijn veel teksten van de Imaams van An-Najd die erbij gehaald kunnen worden om aan te tonen wat zij bedoelden met I<u>dh</u>-haar ad-dien, maar we nemen hiermee genoegen betreffende hetgeen hierboven is gemeld als falsificatie voor het begrip van de cricticus.

Het uiten van het geloof (I<u>dh</u>-haar ad-dien) heeft dus betrekking tot het verblijven in de landen van polytheïsten, waar de fuqahaa' over spraken. Het uiten van het geloof (I<u>dh</u>-haar ad-dien) is voor hen dus niet wat ze Al-Manaa<u>t</u>[1] noemen voor het oordelen op iemand met Islaam wanneer hij woont in de landen van Kufr. Al-Manaa<u>t</u> bij het uiterlijke oordeel op iemand met Islaam en Kufr is waar deze persoon mee komt aan daden die duiden op zijn Imaan en Kufr, dit is het geval in zowel de landen van Islaam als landen van Kufr.

Daarom zegt Ibn Rajab al-Hanbalie:

فإذا رأينا من ظاهره يصلي- ولا سيما في دار الحرب أو دار لم يعلم أنها دار إسلام- حكمنا بإسلامه لذلك ،-

"Wanneer wij iemand zien waarvan het uiterlijk is dat hij bidt, en met name in Daar al-Harb of in een land waarvan het niet bekend is dat het Daar al-Islaam is, wordt daarmee over hem geoordeeld met Islaam."[42]

Hij maakt dus duidelijk dat uiterlijke daden geldend zijn als Al-Manaat[43] voor het oordeel over iemand met Islaam, ondanks het feit dat de basis is dat in Daar al-Islaam moslims wonen en in Daar al-Kufr ongelovigen wonen. En dit is het principe bij de geleerden van Al-Usoel, namelijk dat de Dhaahir voorrang heeft op het handelen naar basisstelregels. Naar de basisstelregel wordt slechts gehandeld in zeer beperkte gevallen waarin de situatie van een persoon niet bekend is. Vandaar dat de geleerden van fiqh dit punt bijna nergens anders benoemen dan in de hoofdstukken waar het gaat over vondelingen waarvan niet bekend is wie de ouders zijn, waar naar wordt gekeken in welk land diegene is gevonden (landen van Islaam of Kufr), of in geval van doden waarvan niet bekend is wie ze zijn en wat hun geloof is waar naar hetzelfde principe wordt gekeken. We zien in al deze gevallen dat de fuqahaa' voorrang geven aan uiterlijke kenmerken en tekenen van de Islaam boven het toepassen van Al-Istishaab. Dit is een bekend gegeven bij de geleerden van Al-Usoel. Daarom zei Ibn Najjaar al-Hanbalie (898-972H) in het hoofdstuk over Al-Istishaab:

يشترط في كونه دليلا أن لا يعارضه ظاهر

"Er wordt als voorwaarde gesteld om het te laten gelden als een bewijs dat het niet in tegenstrijd is met een Dhaahir."[44]

[42] Fath al-Baari Sharh Saheeh al-Bukhari 5/233
[43] Al-Manaat betekent hetgeen waar het oordeel van af hangt
[44] Sharh al-Kawkab al-Muneer p.590

Ook zei Ibn Rajab al-Hanbalie:

إذا تعارض الأصل والظاهر فإن كان الظاهر حجة يجب قبولها شرعا كالشهادة والرواية والإخبار فهو مقدم على الأصل بغير خلاف

"Wanneer de Asl (de basisregel) in tegenstrijd is met de Dhaahir; als de Dhaahir een bewijs is zoals de getuigenis of overleveringen of berichtgevingen dan heeft dit voorrang op de Asl zonder meningsverschil (bij de geleerden)."[45]

In hetzelfde hoofdstuk past hij dit principe toe met betrekking tot het oordelen over iemands Islaam wanneer hij zichzelf in het land van Kufr bevind. Hij zegt namelijk:

لو وجد في دار الإسلام ميت مجهول الدين فإن لم يكن عليه علامة السلام ولا الكفر أو تعارض فيه علامة السلام والكفر صلى عليه . نص عليه فإن كان عليه الكفر خاصة فمن الأصحاب من قال يصلى عليه والمنصوص عن أحمد أنه لا يصلى عليه ويدفن وهذا يرجع إلى تعارض الأصل والظاهر إذ الأصل في دار الإسلام الإسلام والظاهر في هذا الكفر ، ولو كان الميت في دار الكفر فإن كان عليه علامات الإسلام صلي عليه وإلا فلا ,نص عليه أحمد في رواية علي بن سعيد وهذا ترجيح للظاهر على الأصل

"Als er in Daar al-Islaam een dode wordt gevonden waarvan het geloof onbekend is, wanneer er geen teken op hem te vinden is van Islaam of Kufr of er een tegenstrijdigheid is in de tekenen van Islaam en Kufr, wordt er over hem gebeden, waar een tekst in is gekomen. Wanneer echter specifiek Kufr te vinden is bij diegene dan zijn er sommige onder Al-Ashaab (de Hanaabilah) die zeggen dat er over hem wordt gebeden. Maar wat tekstueel is overgeleverd van Ahmad (bin Hanbal) is dat er niet over hem wordt gebeden en hij zo begraven wordt. Dit keert namelijk terug naar het principe van tegenstrijd van de Asl (basisregel) met de Dhaahir aangezien de basis in Daar al-Islaam de Islaam is en de Dhaahir is hier Kufr. ***En als wij een dode vinden in Daar al-Kufr waarop tekenen van de Islaam te vinden zijn dan bidden we over hem en anders niet. Ahmad heeft dit gezegd in de overlevering van 'Alie bin Sa'ied. En dit is het geven van voorrang van de Dhaahir op de Asl.****"*[46]

[45] Al-Qawaa'id fi al-Fiqh al-Islaami p. 339
[46] Al-Qawaa'id fi al-Fiqh al-Islaami p. 345

Wat zijn dan deze tekenen die duiden op de Islaam van een dode wanneer zijn situatie onbekend is?

Daarover zegt Ibn Mufli<u>h</u> al-<u>H</u>anbalie het volgende:

ثم ذكر قول الإمام أحمد في المقتول بأرض حرب : يستدل عليه بالختان والثياب . فثبت أن للسيما حكما في هذه المواضع في باب الحكم بالإسلام والكفر

"Vervolgens vermeldde hij de uitspraak van Imaam A<u>h</u>mad over de gedode persoon in het land van <u>H</u>arb; ***hij haalde namelijk als bewijs besnijdenis en kleding aan en bevestigde dat tekenen een oordeel zijn in de kwestie betreffende het hoofdstuk van het oordeel met Islaam en Kufr.****"*[47]

En een van de kanttekeningen die hier gezet kan worden betreffende de criticus is zijn uitleg bij het citaat van Ibn Qudaamah al-Maqdisie die uit de context is gerukt ter propaganda van zijn eigen overtuiging.

[47] Al-Furoe' 6/168

De criticus zei in de tekst van zijn post op 1 april 2016: [1]

"Ibn Qudaamah al Maqdisie zei: "Het fundament is: wie in een dar (land) is, hij behoort tot het volk. Het oordeel wordt op hen toegepast zolang er geen bewijs is van het tegendeel" [al Mughni 2/404] Het oordeel dat wordt toegepast is dus afhankelijk van het land: Dar al Kufr: oordeel is kufr tot tegendeel is bewezen. Dar al Islaam: oordeel is islaam tot tegendeel is bewezen. Het tegendeel in dar al kufr is tot iemand zijn religie uit (idhaaruddien) en het tegendeel in dar al islaam is tot iemand een naaqid (teniet doener) van de islaam begaat."[48] (einde citatie)

Het antwoord hierop is het volgende:

Als we de volledige context van de uitspraak van Ibn Qudaamah plaatsen zal duidelijk worden dat deze uitspraak (bewust of onbewust) verkeerd is geciteerd.

Ibn Qudaamah zegt namelijk:

وإن وجد ميت ، فلم يعلم أمسلم هو أم كافر ، نظر إلى العلامات ، من الختان ، والثياب ، والخضاب ، فإن لم يكن عليه علامة ، وكان في دار الإسلام ، غسل ، وصلي عليه ، وإن كان في دار الكفر ، لم يغسل ، ولم يصل عليه . نص عليه الإمام أحمد ; لأن الأصل أن من كان في دار ، فهو من أهلها ، يثبت له حكمهم ما لم يقم على خلافه دليل

*"En als er een dode wordt aangetroffen en men weet niet of het een moslim of een kaafir is, **dan wordt er gekeken naar de tekenen zoals besnijdenis, kleding, en haarkleuring. Als er echter geen tekenen bij hem te vinden zijn** en hij bevindt zich in Daar al-Islaam, wordt hij gewassen en wordt over hem gebeden. En als hij zich bevindt in Daar al-Kufr wordt hij niet gewassen en wordt er niet over hem gebeden. Dat heeft Imaam Aḫmad gezegd. Want de basis van degene die zich bevindt in een land is dat hij behoort tot de bewoners ervan, hij krijgt hun oordeel zolang er geen bewijs komt dat het tegendeel daarvan bewijst."*[49]

Deze stuk tekst bewijst het volgende:

1. Het feit dat er geknipt is in de tekst waardoor de context ontbreekt.
2. Ibn Qudaamah spreekt over gevallen waarin een onbekend persoon dood wordt aangetroffen en geeft aan dat er als eerst wordt gekeken naar tekenen die duiden op zijn Islaam.
3. Hij noemt tekenen op zoals besnijdenis en kleding (beide zaken zijn overigens gemeenschappelijk tussen moslims en niet-moslims).

[48] Een kopie hiervan is als bijlage toegevoegd, klik hier.
[49] Al-Mughni 3/478

4. Pas wanneer er geen tekenen te vinden zijn, dan wordt er teruggekeerd naar de basisstelregel omtrent het land.
5. Ibn Qudaamah is niet van mening dat slechts Idh-haar ad-dien een bewijs is voor iemands Islaam, dat is wat de criticus heeft toegevoegd. Als hij eerlijk was geweest had hij de uitspraak volledig geplaatst en had hij zijn eigen kanttekening erbij gezet zonder te laten overkomen dat zijn woorden en die van de schrijver gelijk zijn.

Het is dus duidelijk dat de criticus niet geheel betrouwbaar is in het overleveren van woorden, citaten, meningen etc.. Dit naast het feit dat hij zichzelf op alle mogelijke manieren heeft gediskwalificeerd in het schrijven over het geloof van Allaah.

9. Het antwoord op de verdraaiing van de bedoeling van Imaam Mu<u>h</u>ammad bin <u>H</u>asan ash-Shaybaanie

De criticus zei:
"Imam Ash Shaybaani [Leefde in de tijd van Abu Hanifa] ziet geloofsgetuigenis bij joden en christenen niet als teken van Islam en zegt de getuigenis was bedoeld voor aanbidders van Awthaan van Quraysh, verloochend hij nu een dalil "Qat3ie" zoals sommige ons van betichten? er zijn nog vele citaten van geleerden die dit bevestigen." (einde citatie)

Het antwoord hierop is het volgende:
Dit is een losse flodder die nergens op gebaseerd is. Het onderwerp is namelijk of men oordeelt over een persoon die dhaahiran met Islaam komt. M.a.w. over zijn situatie is niets bekend behalve het feit dat je hem een daad van de Islaam hebt zien verrichten en niet hebt gezien dat hij in iets is vervallen dat daar tegenstrijdig aan is aan daden, uitspraken of overtuigingen.

Hetgeen Imaam ash-Shaybaanie zegt staat hier los van, aangezien hij spreekt over mensen waarvan wij hun Kufr kennen en zij de Islaam moeten binnen treden. Wat is de manier voor het binnentreden van het geloof? Hij zegt namelijk:

فأما اليهود ببلاد العراق فإنهم يشهدون أن لا إله إلا الله وأن محمدا رسول الله ، ولكنهم يزعمون أنه رسول إلى العرب لا إلى بنى إسرائيل، ويتمسكون بظاهر قوله تعالى : هو الذي بعث في الأميين رسولا منهم، فمن يقر منهم بأن محمداً رسول الله لا يكون مسلماً حتى يتبرأ من دينه مع ذلك، أو يقر بأنه دخل في الإسلام،

"Wat betreft de joden van Irakese gebieden, zij getuigen met "Laa ilaaha ill-Allaah wa anna Mu<u>h</u>ammadan Rasoelullaah", maar zij beweren dat hij een boodschapper is voor de Arabieren en niet voor Banie Israa'iel en houden zich vast aan de <u>Dh</u>aahir van de uitspraak van Allaah تعالى ((Hij is degene die een boodschapper naar de Umiyyien heeft gestuurd van onder hen)). Dus degenen die van hen getuigt dat Mu<u>h</u>ammad de Boodschapper van Allaah is, is geen moslim totdat hij zich daarnaast distantieert van zijn eigen geloof of bevestigt dat hij de Islaam is binnengetreden."[50]

Deze woorden zijn verder uitgelegd door Al-Kaasaanie en andere <u>H</u>anafi geleerden, wat nu niet nodig is om verder uit te werken.

[50] As-Siyar al-Kabier 1/151-152

Het is dan ook meer dan duidelijk dat deze Imaam spreekt over het binnentreden van mensen waarvan we weten dat zij behoren tot de joden van Irak (zeer specifiek) in het islamitische geloof. Gelijke woorden zijn terug te vinden in de boeken van Fiqh in de hoofdstukken van afvalligheid en hoe een afvallige dient terug te keren naar het geloof.

Bovendien zijn er meerdere ahaadieth die verduidelijken dat de Boodschapper van Allaah de christenen liet toevoegen dat ze geloven dat 'Iesaa de Boodschapper van Allaah en Zijn Dienaar is. Wat duidt op het feit dat er bewijzen zijn die duiden op dit feit.

Er is geen twijfel over mogelijk voor degene die Allaah heeft begunstigd met gering verstand dat dit een compleet andere situatie is. Daarmee is dit argument nietig verklaard.